

***Krátké
příběhy***

I. díl

© 2016

GBV-Dillenburg

Rozšiřování:

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

Obsah

Znáš cestu do nebe?	4
Popínavá rostlina	6
Na život a na smrt.....	7
Špatná společnost	9
Největší síla.....	10
Boží pomoc, při níž si Bůh použil ledního medvěda.....	14
Vítězství	16
Podivný průvodce.....	18
Modlitba jedné nedělní školy	20
Udělal jsem to já!	21
Zůstal čistý	24
Bůh odpovídá na naše modlitby Svým časem	28
Překvapení.....	30
Bůh miluje věrnost v malém	33
Cesta do Itálie	34
Kdo je největší hříšník?.....	38
Růžová stužka	40
Vytažení z bahna	45
Lední medvěd	47
Požehnaná služba	49
Výlet do myslivny	50
„Zkuste mne.“ (Malachiáš 3,10)	55
Obětovaná panenka	57
Věř a poslouvej!.....	60
Lež má krátké nohy	61
Jenda a příchod Páně	65
Jirka a jeho zlatka	67
Dobrý pastýř	71
Cikánský chlapec	73
Příběh o Evičce	79
Veliká pokrývka	82

Znáš cestu do nebe?

Hustě přšelo a ve městě všechno vypadalo tak trochu smutně. Auta musela jet pomalu a opatrně, aby na mokrém asfaltu nedostala smyk a chodci zase spěchali - každý se snažil být co nejdříve doma a v suchu. Na protější straně silnice zahalen do pláště také pospíchal jeden pán. Rychle přešel ulici. Pojednou ucítil, jak ho někdo uchopil za rukáv. Ohlédl se a vidí dvě vážné oči, které se na něho důvěřivě dívají.

„Copak ode mne chceš, holčičko?“ zeptal se a již sahal do kapsy u kabátu, aby jí dal nějaké peníze.

„Pane,“ řekla ona, „vy byste mně možná mohl říci, kudy vede cesta do nebe?“

„Cesta, kam?“ ptal se onen pán poněkud překvapen.

„Já bych ráda věděla, kde je cesta do nebe.“ opakovala ta malá dívka a napjatě se na něho dívala.

„A pročpak to chceš vědět?“

„Když můj tatínek umíral,“ odpověděla, „říkal mi, že jde do nebe; ale já teď nevím, kudy se tam jde. Víím jenom, že řekl: „Jituško, musíš hledat cestu do nebe. Pak se tam opět setkáš s maminkou i se mnou.“

Byla to jistě zvláštní, ale velice důležitá otázka, která zde byla vyslovena na ulici, plné ruchu. Ale jak to bylo dobře, že ta holčička hledala a našla někoho, kdo jí mohl ukázat správnou cestu, která vedla k nebi. Ten pán totiž byl opravdový křesťan. Jak se mu rozechřálo a rozveselilo srdce, když malé Jitušce mohl vyprávět o Pánu Ježíši.

Zcela jednoduše jí vyprávěl o tom, co je tou cestou, která vede do nebe. Že tou cestou je sám Pán Ježíš, který přišel z nebe a zemřel na kříži za hříšníky. A také to, že jdeme po takové cestě do nebe, jestliže jdeme za Ním, jestliže Ho následujeme.

Malá Jitka s napětím poslouchala a s otevřeným srdcem přijala tu radostnou zprávu o veliké lásce Boha a Spasitele k lidem. Pak jen pěkně poděkovala a již utíkala svou cestou. Pán se za ní díval a prosil v srdci toho dobrého Pastýře, Pána Ježíše, aby i tuto Svou ovečku ochraňoval

Pojednou ucítil, jak ho někdo uchopil za rukáv.

až do onoho dne, kdy bude moci spolu s mnohými jinými vejít do slavného Otcovského domu. Tam je mnoho pokojů, kde budou věčně pohromadě všichni, kdo také milují Pána Ježíše.

O mnohých chlapcích a dívkách víme, že již znají toho laskavého dobrého Pastýře. Věří, že zemřel za jejich hříchy. Modlili se k Němu a tak Ho našli. A tak našli tu pravou cestu, která vede do nebe.

Ty také?

Popínavá rostlina

„Co je to za kytičku, co tu tak krásně kvete?“ zvolala Martička.

„To je hrách. Nasela jsem ho, a nyní když povyrostl, dala jsem k němu hůlku, aby rostlina měla potřebnou oporu,“ vysvětlovala její přítelkyně. Se zájmem se dívala obě děvčata na malou rostlinku ze všech stran.

O něco později prosila Martička svou maminku:

„Maminko, prosím tě, dej mi také hrách. Chtěla bych ho také zasít a pěstovat.“

„Dítě muselo ještě chvíli počkat, až měla maminka čas. Když pak přinesla semínko hrachu a podávala ho malé Martě, řekla vážným hlasem:

„Tu máš hrách a myslím, že se můžeš od malé rostlinky, která z něho vyroste, něco významného naučit.“

„Tomu nerozumím, maminko, jak bych se mohla od této rostliny něčemu naučit?“

„Ale ano, mé dítě“, odpověděla maminka. „Jen o tom přemýšlej dítě! Tak jako toto semeno musí být zaseto do dobré země, tak také i Slovo Boží. Nestačí, že ho máš v hlavě, ne, musíš ho přijmout do svého srdce, jestliže má přinášet ovoce. A tak jako tato rostlina nemůže později bez potřebné opory nikdy růst nahoru, tak ani ty nemůžeš nalézt bez Pána Ježíše cestu do nebe.“

Je Pán Ježíš již tvým Spasitelem a Pánem?

Na život a na smrt

Artur, malý chlapec z jednoho tichého horského městečka v Mexiku, navštěvoval pravidelně evangelizační shromáždění, v němž evropská misionářka zvěstovala radostné poselství o spasitelné Boží lásce. Artur musel přitom vždy urazit pěšky dlouhou zpáteční cestu, protože usedlost rodičů byla od místa shromáždění několik kilometrů vzdálena. Ale chlapec se cesty nebál, poněvadž toužil celým srdcem po Božím slovu.

Opět jednou po takovém shromáždění se chlapec vydal na cestu domů. Vyšel o něco dříve nežli ostatní návštěvníci, protože chtěl dojít na otcovu farmu ještě před setměním. Statně si to krácel kupředu, i když se na té cestě trochu bál. Často zpívali ve shromáždění píseň, v níž se opakují slova: „Jeho oko bdí neustále...“ Artur vždy zpíval také a dnes tu píseň opět zpívali. Ale kdo mohl vědět, zda-li se Bůh stará také i o něho, malého Artura? Kdo mu může s jistotou říci, že veršik platí i pro něho?

Najednou uslyšel chlapec za sebou zvláštní zvuk, funění a dupot kopyt. Obrátil se a velmi se ulekl. Velikou rychlostí za ním běželo černé chlupaté zvíře.

„Kanec!“ vykřikl s hrůzou Artur. Kanec jednoho Španěla, který bydlel nedaleko! Chlapec zvíře znal. Často již sousedé napomínali Španěla, aby postavil pro kance pevnější a bezpečnější chlívěk, ale lehkomyšlný muž nedbal na domluvy. Nyní se stalo to, čeho se mnozí již dávno obávali – kanec z chlívku utekl.

Chvilí zůstal Artur stát jako ohromen, ale pak uháněl velkými skoky pryč. Běžel, co mu nohy stačily. Rozezlený kanec ho však tvrdošijně pronásledoval, ano, čím rychleji utíkal, tím více se zdálo, že ho kanec dohání.

Arturovo srdce bušilo k prasknutí, rychle oddychoval a z čela se mu řinul pot. Chlapec se neodvážil ani ohlédnout a nezadržitelně se řítit kupředu a kanec za ním.

Běžel, co mu nohy stačily.

A v běhu volal Artur hlasitě o pomoc. Nikoho nebylo však vidět, široko daleko se žádný zachránce neukazoval.

„Zdali nebe vidí mé nebezpečí? Zdali slyší mé volání?“ proběhlo myslí chlapce. Jak to ještě před hodinou zpívali? – „Hrozí-li hrůza, nebezpečí nenadálé, Jeho oko bdí neustále.“

Jeho oko? – Zda vidí i mne? Zda pomůže i mně? Avšak jak by to bylo možné, nyní, zde... „Pane Ježíši, pomoz mi, zachraň mne!“ křičel Artur.

Náhle chlapec zakopl a upadl. Ještě v pádu uslyšel nablízku padnout výstřel a potom ztratil vědomí.

Dva muži vystoupili z nedalekého křoví a spěchali k chlapci.

„To se to zase jednou povedlo! Podívejme se na náš úlovek. Ještě štěstí, že ten kluk upadl! Jen tak jsem mohl na kance vystřelit.“

„Máš pravdu,“ potvrzoval druhý, „přišli jsme v nejvyšší čas. Kdoví co by byl chlupáč s klukem udělal!“

Soucitně se sklonili muži nad malým Arturem, který nyní pomalu přicházel k sobě. Teprve když uviděl mrtvého kance, vzpomněl si na to, co se stalo. Muži mu dali napít a brzo se mohl zase zvednout. Byl to zázrak, že se Artur vážněji nezranil.

Na cestě domů řekl svým průvodcům:

„Zabili jste mého nepřítele a mně jste zachránili život. Misionářka nám dnes pověděla, že také Pán Ježíš přemohl našeho nejhoršího nepřítele, Satana, a tak se stal naším Zachráncem. Musíme k Němu přijít a uvěřit v Něho. To chci učinit, protože nyní vím, že mě také miluje.“

Špatná společnost

Jeden sedlák nabil pušku, aby výstřelem zahnal vrány, které vyzobávaly setbu z jeho pole. Nezpozoroval, že jeho papoušek, který miloval společnost, přiletěl k vranám a hledal s nimi zrníčka.

Když sedlák vystřelil, postavil se na plot, aby se podíval na výsledek své akce. Uviděl kromě mrtvých vran také svého papouška s rozcuhaným peřím a zlomenou nohou.

Když děti spatřily zle zřízeného papouška, ptaly se: „Kdo postřelil našeho Arka, kdo to udělal?“

Tu papoušek sám odpověděl: „Špatná společnost – špatná společnost!“

„Ano, tak to bylo,“ řekl otec vážným hlasem. „Arka byl s vranami na poli a byl zasažen výstřelem, který byl určen vranám. Pamatujte si to, děti, a chraňte se před špatnou společností!“

Jak mnoho mladých lidí se dostalo do těžkostí – ne pro převrácené věci, které by sami učinili, ale proto, že se dostali do zlé společnosti!

Jsme často posuzováni podle lidí, s nimiž pěstujeme styky. „Rovný

rovného si hledá, vrána k vráně sedá,“ říká se právem. Je nerozumné dělat něco jen proto, že to dělají také i ostatní.

Bůh říká zcela jasně: „*Nepostoupíš po množství ke zlému!*“ (2. Mojš. 23,2). Jestliže něco děláme, ať je to proto, že víme, že je to dobré, a ne proto, že to činí také mnoho jiných!

Často bylo pozorováno, jak si krokodýl velmi lehce opatřuje potravu: Leží nehybně s otevřenou tlamou, jako by byl mrtev a do jeho tlamy nalezou všelijaká malá zvířata jako hmyz, žáby, ještěrky apod. Ale najednou krokodýl tlamu zavře a všechno spolkne.

Moji malí, milí přátelé, rozuměli jste, co se máte z těchto dvou příběhů naučit?

Nedělejte nikdy to, co dělá většina lidí, mohla by to být vaše záhuba! „*...nebo prostranná brána a široká cesta jest, která vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ni. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo jest nalézajících ji*“ (Mat. 7,13-14).

Největší síla

Đurko, třináctiletý slovenský hoch, musel jít jednou s tatínkem do světa, aby mu pomohl vydělávat peníze pro jejich četnou rodinu. Živil se prodejem různých drobností, které doma vyráběli.

Đurko měl vždy velkou radost z toho, že jeho tatínek je velký a silný muž, který s těžkým nákladem na zádech dokázal tak daleko cestovat. Být tak silný a veliký jako tatínek bylo jeho největší a nejvroucnější přání.

Když mu bylo dvanáct let, musel mu v zimě doma pomáhat. Řezali plechy na pečení koláčů, drátovali hrnce, vyráběli pasti na myši a ještě mnoho jiných věcí. Dělal to velmi rád, protože tatínek při práci obvykle vypravoval o svých cestách za výdělkem, na kterých se mu někdy přihodily různé zajímavé příběhy.

Đurko velmi zatoužil po tom, aby mohl také cestovat se zbožím. Představoval si, že je to velmi jednoduché a krásné. Putoval by Boží přírodou, cestou by prodával jeden kousek zboží za druhým a konečně

s prázdnou nůsí a plným pytlíkem peněz by se vrátil domů. Nic na světě nemohlo být krásnějšího. Aspoň si to tak myslel.

„Síly mám dost, záda i ramena mám silná, jak se patří a nohy už také něco vydrží.“ Tak a podobně mluvíval.

Tatínek byl už starší, pomocníka by potřeboval a tak ho tedy vzal s sebou do světa.

Hoch však brzo poznal, že své síly přecenil. Představoval si potulný drátenický život mnohem snadnější a lehčí, než byl ve skutečnosti. Náklad na zádech ho tlačil a ramena bolela. Nohy byly odřené a od dlouhého pochodu tak pálily, že ho každý krok bolel. Lidé, kterým nabízel své zboží, ho často posílali pryč a nic nekoupili, takže brzo ztratil odvahu jim je nabízet.

Tu by byl rád zase doma u maminky a mladších sourozenců. Ale kdykoliv ho přepadla touha po domově, statečně se vzpřímil a pomyslel si:

„Jsem už přece velký a chci být tak silný jako tatínek. Člověk přece zesílí nošením těžkých věcí.“ Utěšoval se tím znovu a znovu, takže přes celé léto vydržel na cestách po boku svého tatínka.

Přišel podzim. Vítr ostře hvízdal po pustých polích. Někdy přšelo bez přestání celý den a bylo stále chladněji a chladněji. Ďurkova statečnost a odvaha se zmenšovala.

Unavený a hladový kráčel vedle tatínka. Za celý den nic neprodali, ani jedno laskavé slovo neslyšeli. Druhého dne se proto rozdělili. Každý šel jinou cestou a k večeru se měli sejít v jisté vesnici.

Začínalo se smrákat a Ďurko tu vesnici stále neviděl. Zabloudil snad? Zastavil se a utřel si pot z čela. Dnešní den nebyl o nic lepší než včerejší. Snad ještě horší, protože Ďurkovi chyběl tatínek. S tvrdými a nelaskavými lidmi musel dnes jednat sám a sám snášet jejich hrubé a často posměšné poznámky. Nyní byl nesmírně unaven těžkým dnem a vesnice nikde. Bylo mu podivně u srdce. Po zádech mu hned přebíhal mráz a hned mu bylo horko. Najednou se s ním svět zatočil, smysly ho opustily a Ďurko se zhroutil uprostřed silnice na zem.

...poprosila sedláka, aby nemocného zavezl do jejího domu.

Naštěstí jel tudy za chvíli sedlák s vozem. Naložil hoča se všemi jeho věcmi na vůz a zavezl ho do vsi. Tam se sešel s jeho tatínkem. Ten se polekal, když uviděl svého synka na voze. Ďurko byl zřejmě nemocen a cestovat nemohl. Rodná ves byla ještě několik dní cesty daleko a na to, aby ho uložil do hospody, neměl peníze. Co dělat? Sedlák, který hoča vezl, ho nemohl vzít dál a tak byl ubohý tatínek úplně bezradný. Přemýšlel a na nic moudrého nemohl přijít.

V té chvíli šla kolem starší žena ve smutečním oděvu. Viděla hoča i tatínka, a když slyšela o jeho starostech, poprosila sedláka, aby nemocného zavezl do jejího domu. Brzy na to ležel Ďurko v teplé posteli. „Myslím, že váš synek je velmi nemocen,“ řekla paní. „Zavolám lékaře a o hoča se postarám, dokud se neuzdraví. Můžete tady přespát a chcete-li jít zítra dál, nechte mi hoča tady. Až bude zdrav, můžete si pro něho zase přijít.“

Tatínkovi vyhrkly slzy: „Milá paní, jak to, že s námi takto jednáte? Vždyť jsme úplně cizí!“

Tu se rozplakala i ta paní. Vypravovala, jak nedávno ztratila svého muže i syna a teď jí cosi zřetelně říká, aby se postarala o Ďurka jako o vlastního.

„Zaplať Pán Bůh, zaplať Pán Bůh, dobrá paní,“ děkoval hluboce dojatý dráteník.

Druhý den ráno šel klidný a potěšený svou cestou. Věděl, že jeho synek je v dobrých rukou.

Ďurko měl zápal plic. Laskavá vdova seděla u postele ve dne v noci a pečovala o něho. Konečně nemoc povolila a hoch se pomalu zotavoval. U své dobrotivé hostitelky se cítil dobře. Tak měkkou a pohodlnou postel a tak dobré jídlo neměl ani doma. Nejvíce se mu líbilo, že paní uměla vypravovat pěkné příběhy. Byly dokonce krásnější než tatínkovy. Příběhy o dobrém pastýři, který hledal ztracenou ovečku a o silném Reku, který zemřel za všechny lidi, mohl poslouchat stále.

Přišel však čas, kdy se spolu museli rozloučit. Ďurko se vracel k rodičům a sourozencům. Tu mu paní položila ruku na rameno a mile řekla:

„Když jsi měl, Ďurko, horečku a blouznils, opakoval jsi stále, že jsi už velký a silný. Ve skutečnosti jsi byl ubohý a slabý. Milý hochu, chceš-li být skutečně silným mužem, věř v Pána Ježíše. Však jsem ti o Něm vyprávěla. Silný Spasitel činí muže silnými. Zde v této knize je o Něm psáno. Čti v ní pilně, Ďurko, to ti prospěje!“

S těmi slovy mu podala Nový zákon. Hoch jej vděčně přijal. Číst trochu uměl a tak se mohl zařídit podle rady své dobrotitelky. Pilně v něm čítával a brzy se stal skrze víru v psané Boží Slovo učedníkem Pána Ježíše. Sám na sobě poznal, že silný Spasitel činí muže silnými.

Ďurko později rád vypravoval o tom, jak ho všechny síly opustily, aby mohl poznat největší sílu – sílu Ježíše Krista.

Boží pomoc, při níž si Bůh použil ledního medvěda

Jistá eskymácká rodina z Labradoru se dostala jednou do veliké nouze. Vše, co bylo k jídlu, snědli a to u Eskymáků je již zlé znamení, protože v době nouze při všem, co se jen může postrádat, snaží se získat alespoň nějakou potravu.

Moře zamrzlo. Severní vítr s poletujícím sněhem hučel. Pod pochmurným nebem se krčilo obydlí ze sněhových bloků, s matnou okenní tabulí ze střeva velryby. Uvnitř klečel otec, matka a dítě na kolenou a modlili se o záchranu před smrtí hladem.

To jediné, co se dalo v této době ještě ulovit, byli ptáci, kteří jen velmi zřídka prolétali krajinou. Naděje na takový vzácný úlovek byla nepatrná. Přesto vzal otec své náčiní k lovení ptáků, vyšel ven do pustiny a postavil si tam okrouhlou chatrč z kvádrů, kteréž nařezal pilou ze zmrzlého sněhu. Potom ještě dal na kopuli klenby tabuli průhledného ledu a nalíčil past s červeným hadříkem z vlněného šátku jako vnadidlo. Skrčil se a nepohnutě se díval na své zařízení k lovu a doufal, že mu Bůh pošle nějakou kořist. Právě tak vytrvale vzhlížel k Němu a volal o pomoc. Čekal však marně, nechtyl nic.

Následujícího dne po neustávajících modlitbách vydal se opět na lov

ptáků a v naději na úspěch neustále opakoval:

„Veliký Bože, jenž jsi pomohl Eliášovi, pošli mi pokrm!“ Avšak večer se vrátil opět s prázdnýma rukama, jako předešlého dne.

Nyní již Eskymák klesal na mysl. Nemohl se již upřímně modlit. Také se již nechtěl ani namáhat opatrovat potravu. Pojednou k němu přistoupila jeho dvanáctiletá dcerka s prosbou:

„Tatínku, jdi ještě jednou. Já věřím, že nás Pán Ježíš dnes vyslyší. Maminka a já Ho budeme celý den prosit, aby ti poslal nějaké zvíře. Určitě nepřijdeš s prázdnou domů.“

Tato slova skleslého muže opět pozvedla. Uchopil své náčiní a vydal se na lov, tentokrát jiným směrem. Zase postavil chatrč ze sněhu. Protože byl následkem dlouhého strádání velmi vysílený, trvalo to delší dobu, než chatrč vybudoval. Také i její klenutý strop vyčníval jen velmi málo nad okolí. A zase pozoroval Eskymák otvorem ve sněhu nalíčené vnaidlo a doufal v Boží pomoc.

Tu se nečekaně prolomila klenba chatrče a před jeho nohy spadlo něco těžkého na podlahu. Jaké zděšení se zmocnilo Eskymáka, když se před ním pozvedl mohutný lední medvěd! Medvěd si to totiž namířil přes jeho chatrč ze sněhu a ta se pod tíhou zvířete prolomila. Sotvaže zvíře uzřelo Eskymáka, uteklo bázlivě na druhou stranu chatrče a přikrčilo se k zemi. Eskymák se neodvážil ani dýchat. Potom se však obrátil v krátké vroucí modlitbě k Bohu a úpěnlivě prosil:

„Bože Danielův, zachraň mne před tímto divokým zvířetem!“

Nyní se též pohnul medvěd a pokoušel se nalézt východ z jámy. Pohlédl k otvoru chatrče, aby tudy utekl. Najednou Eskymák pochopil, že tento medvěd má být pokrmem, o nějž Boha prosil. Vytáhl dýku, přiskočil k medvědu a podařilo se mu mohutné zvíře zabít.

Nyní byla veškerá nouze naší eskymácké rodiny odstraněna. Prosili o ptáka a obdrželi medvěda! Když dopravili medvěda do svého obydlí, celá rodina poklekla a děkovala z hloubi svého srdce Pánu, že byl tak milostivý, a Jehož dobrota se stále osvědčuje. Eskymák se rozdělil o svou velikou zásobu masa s mnoha jinými rodinami, které měly také nouzi. Za nějaký čas nabral nové síly a mohl zase vstoupit do svého

lehkého kajaku, aby opět vyjel na volné moře za svým živobytím. Neměli bychom takovému velikému, obdivuhodnému Bohu věnovat celý svůj život i se vším, co jsme a co máme?

„Pakli jsme nevěrní, On zůstává věrný, zapřítí Sám Sebe nemůže“ (2. Timoteovi 2,13).

Vítězství

Delší čas jsem pobýval v Jižní Americe. Když bylo krásné počasí, toulal jsem se často dlouhé hodiny v širém kraji, hledal vzácné rostliny a pozoroval zvířata ve volné přírodě.

Jednou jsem byl téměř půl dne na cestě. Odložil jsem z ramene loveckou pušku na zem, z chlebníku si vzal jídlo a usadil jsem se na chvíli ve stínu hustého keře.

Zatím co jsem tak seděl a odpočíval, vzbudil mou pozornost malý pták. Poletoval nade mnou mezi větvemi a přitom vydával pronikavý, ustrašený pískot. Ohlížel jsem se na všechny strany, ale zpočátku jsem nemohl objevit, proč ten pták byl tak neklidný. Potom jsem však pozoroval bezprostředně před sebou hada, jak se prodíral mezi kořeny a pak se vinul po kmenu mladého stromku vzhůru. A právě na tomto stromě měl malý pták své hnízdo.

Když se had blížil k hnízdečku, odletěl pták bleskurychle k jednomu keři v blízkosti místa mého odpočinku a právě tak rychle se zase vrátil. V zobáku nesl malou větvičku s několika zelenými lístečky. Touto větvičkou zakryl nyní pták ve spěchu své hnízdo, takže samička s mláďaty nebyly vidět. O okamžik později se objevila hlava hada nad okrajem hnízda.

Ale had se hnízda ani nedotkl. Nevypátral ho snad? Pozorně jsem se díval. Zdálo se mi, jako by byl had tou malou větvičkou nad hnízdem zastrašen. Nebo jsem se mýlil? Když se had zase odplazil a ptačí rodina byla mimo nebezpečí, zvedl jsem se, vyšplhal k hnízdu a opatrně sundal větvičku. Uložil jsem ji do chlebníku, a když jsem se vrátil, ukázal jsem ji jednomu domorodci v naší osadě a zároveň mu vylíčil svůj malý

Když se had blížil k hnízdečku...

zážitek. Řekl mi, že v okolí osady se vyskytuje jeden keř, kterému se tito hadi vždy vyhýbají a zřejmě se s ním nikdy nechtějí dostat do styku, asi tak, jako kdyby pro ně byl jedovatý.

Tak mi to ten domorodec vysvětlil. A já jsem mu věřil, protože jsem se již často přesvědčil, že se na jeho vysvětlení mohu spolehnout.

Malý pták nenechal napospas své hnízdo, nenechal ty své na holičkách, ale věděl jak odehnat nepřítel.

Umíme se i my také tak setkat s nepřítelem, oním „starým hadem“? Nemusíme se mu bezbranně a bez obrany vydat. V Epištole Jakuba je nám řečeno: „*Vzepřete se ďáblu!*“ (Jakub 4,7). Také apoštol Petr nás napomíná, abychom se postavili proti ďáblu pevní ve víře.

Podivný průvodce

Jednoho podzimního dne šli dva evangelisté do sousední vesnice, aby tam navštívili několik rodin, a večer pak měli biblickou hodinu. Pozdě, po vykonané denní práci, vydali se na cestu domů. Ještě nebyli daleko od vesnice, když se k nim přidal velmi neobvyklý průvodce, velký, tmavosrstý pes. Nejprve si oba muži cizího zvířete nevsímali. Protože se ale od nich již více nehnul, mysleli si, že asi svému pánu utekl a chce se k nim připojit. Mnohokrát se pokoušeli psa odehnat, ale nepodařilo se jim to. Pes jim byl stále v patách.

Zatím se úplně setmělo. Oba muži se tiše bavili o událostech dne. Museli také neustále dávat pozor na cestu, aby nezabloudili. Náhle pes neočekávaně zavrčel a díval se usilovně před sebe do temnoty. Potom s hněvivým štěkotem utíkal velkými skoky dopředu. Oba muži, kteří se nejprve ulekli, pokračovali pak pokojně v cestě, až došli na rozcestí. Před nimi stál pes s naježenou srstí a zuřivě štěkal směrem k úzké polní cestě. Když se evangelisté pozorněji podívali, co psa tak vydráždilo, uviděli tři temné postavy se zakrytými obličejí, jak plné strachu prchají před psem. Měly zřejmě v úmyslu přepadnout oba muže.

Když oba muži docházeli k domovu a ohlíželi se, kde je pes, vůbec ho už neviděli. Ani nevěděli, kde je pes opustil. Věděli ale, že nebeský

Otec je ochránil ve velikém nebezpečí pomocí tohoto velikého psa.
Ne vždy máme viditelného průvodce, který jde s námi. Často je k nám poslán k ochraně i anděl, abychom neutrpěli žádnou škodu. Jak požehnané, že Pán nikdy nenechá ty Své samotné. „*Já s vámi jsem po všechny dny!*“ Jaký to příslib!

Moji malí, milí přátelé! Odevzdejte se do ochrany dobrého Pastýře!
On vás ochrání nejen před zlými lidmi, ale také i před hříchem a před mocí a lstí Satana.

Pes jim byl stále v patách.

Modlitba jedné nedělní školy

Petr navštěvoval již několik roků nedělní školu. Byl velmi přístupný všemu, co tam slyšel, přijímal Boží Slovo do svého srdce se vši vážností a mnoho o něm přemýšlel. Radostně také zpíval krásné písně nedělní školy a naučil se mnohému verši z Písma.

Začátkem poslední války, která přinesla mnoha rodinám starosti a bolesti, přišel Petr jedné neděle do nedělní školy se svou malou sestřičkou. Hned na něm bylo vidět, že ho něco tíží. Když pozdravil učitele, vyřídil, že maminka vzkazuje, že tatínka odvezli do nemocnice, a že podle mínění lékařů je sotva ještě naděje na uzdravení, a zdali by se chtěl učitel se všemi dětmi modlit za Petrova tatínka.

Učitel rád přislíbil. Potom sdělil ostatním dětem přání Petrovy maminky, a že jeho tatínek je velmi nemocen. Nyní se modlil s dětmi k Pánu Ježíši a prosil, je-li to Jeho vůle, aby dal milost a uzdravil Petrova tatínka. Všechny děti tiše naslouchaly každému slovu a hlasitě řekly „Amen!“

Následujícího dne navštívil učitel Petrovu maminku, aby se vyptal na stav nemocného. Pověděla mu, že z nemocnice přišla zpráva, že otcův stav se proti očekávání během noci zlepšil a že se cítí mnohem lépe. Po několika dnech byl dokonce propuštěn domů.

Jakou radost to způsobilo dětem oné nedělní školy, když se to dozvěděly. Nyní společně prožily, jak Pán Ježíš odpověděl na jejich modlitby.

A ještě něco můžeme vyprávět o Petrově rodině a to něco velmi neobyčejného. Tato rodina bydlela v blízkosti nákladního nádraží. Otec byl z nemocnice doma teprve krátkou dobu, když nepřátelští letci napadli a bombardovali nákladní nádraží. Vznikly obrovské škody. Otec, protože byl ještě slabý, ležel obyčejně v tuto denní dobu v posteli. Ale toho dne, když padaly bomby, vstal časněji z postele. Zanedlouho bylo výbuchem bomby vymrštěno do vzduchu velké kolo nákladní lokomotivy, při dopadu prorazilo střechu jejich domu a roztříštilo otcovu postel. Nikdo z rodiny nebyl zraněn.

Jak milostivý je Bůh! A vyslychá naše modlitby. Kéž se Mu vždycky odevzdáme do ochrany a důvěřujeme Mu!

„A vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti“ (Žalm 50,15).

Udělal jsem to já!

Ve třetí třídě měla začít hodina čtení, ale v posledních lavicích byl stále nějaký šum. Paní učitelka se tam přísně podívala.

„Copak to je, Jindřichu?“ zeptala se.

Jindřich se začervenal a vzrušeně si stěžoval: „Oni mi vzali novou propisku.“

Ráno ji ukazoval všem dětem, kterým se tolik líbila. Byla to asi nejkrásnější propisovací tužka, jakou kdy viděly. Svítila se jako ze stříbra a bylo v ní sklíčko, v němž byly vidět krásné obrázky. Než šel Jindřich ze školy domů, zabalil ji pěkně do zeleného papíru a položil na knížky, protože odpoledne s ní chtěl psát úlohy. A nyní... nyní byla propisovací tužka pryč!

Paní učitelka se nejprve zeptala každého žáka, zdali tu propisovací tužku neměl nebo neviděl, ale všechny děti říkaly: „Ne.“ Celá ta věc se však musela dát do pořádku a tak paní učitelka řekla, že si o tom ještě odpoledne promluví.

O přestávce se o té věci poradila s panem řídícím a po vyučování musely všechny děti ještě zůstat ve třídě.

„Chlapci a děvčata,“ řekl pan řídící, „Jindrovi se ztratila nová propisovací tužka, kterou jste všichni viděli. Tato tužka byla zde ve škole a musí se tu někde nalézt. Jestliže ji někdo Jindrovi vzal, pak jsem si jist, že už nyní toho lituje, že to udělal, ale možná, že se stydí přiznat se. Určitě neměl z té tužky radost. Ona ho musí pálit v ruce, kdykoli na ni sáhne. Ale on se stydí, proto bych mu chtěl pomoci. Ten, kdo to udělal, mně tu tužku může dnes nebo zítra přinést. A já vám slibuji, že o tom nebude vědět nikdo jiný než já. Nikdy se už potom nebude o té věci mluvit. Tak, a nyní jděte domů.“

Nebylo to žádné veselé rozcházení, ale druhého dne ráno jakoby se mezi dětmi na vše už zapomnělo. Když začalo vyučování a pan řídící

...vzal křídou a napsal velikými písmeny...

jako poslední vstoupil do školní budovy, vidí hned za dveřmi ležet nějaký malý zelený balíček. Zvedl ho a... byla v něm ona ztracená propisovací tužka! Ale jak jen se sem do chodby dostala?

Pan řídící to vypravoval dětem a dodal:

„Žáci, já si myslím, že ten, kdo tu propisovací tužku vzal, toho velice lituje, a že by ji byl tak rád vrátil, ale neměl k tomu odvalu. Proto ji jednoduše položil na chodbě na zem a myslil si, že tím bude všechno v pořádku. Ale jistě chápete, že takhle ta věc v pořádku není. Čekám tedy, že ten, kdo to udělal, se čestně přizná.“

Opět uplynul celý jeden den – a nic.

Večer už leželi Jirka a Karel Vondráků v posteli. Jirka pořád těžce odychoval a Karel se neklidně obracel sem a tam.

„Nech už toho, Jirko,“ řekl Karel. „Vždyť přece Jindra tu propisku už má vrácenou. Pročpak bych ještě měl chodit k panu řídícímu a oznamovat mu, že jsem to byl já, kdo ji vzal. Já jsem si ji přece chtěl jenom prohlížet! Vůbec jsem si ji nechtěl nechat. Proč tedy kvůli tomu ještě vzdycháš?“

„Ne, já bych chtěl, abys to panu řídícímu čestně a jak se patří, řekl. Jsem si jist, že pak to teprve bude správné. Kdyby to tak věděla maminka! Řekla by ti také, že se k tomu musíš čestně přiznat.“

Karel se ještě dlouho obracel na posteli sem a tam, až nakonec přece usnul. Když měl vstávat, byl už rozhodnut.

„Můžeš už být, Jirko, klidný, já to dnes sám řeknu.“

Jakmile začala první přestávka, zůstal Karel ještě ve třídě, aby si urovnal knihy, a když pan řídící odešel ze třídy, rychle běžel k tabuli, vzal křidu a napsal velikými písmeny:

UDĚLAL JSEM TO JÁ, KAREL VONDRÁK.

Ano, takhle se chtěl přiznat. Neměl to vědět jenom pan řídící, nýbrž celá škola to nyní měla vědět! Teprve teď se mu ulevilo a cítil se zase dobře. Pak šel ven a hrál si s chlapci. Když ale opět mělo začít vyučování, silně se mu rozbušilo srdce.

Ve třídě bylo veliké napětí. Také pan řídící se podíval na tabuli a potom na Karla. Ale vůbec se nezlobil, naopak, tvářil se velice vlídně.

„Děti,“ řekl, „jistě jste si všechny přečetly, co je napsáno na tabuli. Nyní ale všichni dobře zavřete oči a mějte je zavřené tak dlouho, dokud nebudu počítat: jedna, dvě, tři. Jistě je máte všichni zavřené.“

Potom šel k tabuli a smazal slova „Udělal jsem to já.“ Ale nechal na tabuli: „Karel Vondrák“ a připsal pod to právě tak velkými písmeny: „JE PRIMA KLUK“. Potom řekl:

„Jedna, dvě, tři,“ a všechny děti otevřely oči a každý se díval na tabuli, protože věděl, že tam bude něco k vidění.

Děti se chvíli usmívaly a dívaly kolem sebe. Ale když pan řídící řekl:

„Ať se přihlásí, kdo si to také myslí!“ zvedli ruku všichni až na jednoho. A ten, co se nehlásil, prožil v několika dnech něco, nač ve svém životě už nikdy nezapomněl.

Zůstal čistý

Karel byl osmnáctiletý mladík a byl zaměstnán jako pomocník u jednoho kupce. V zaměstnání to neměl lehké a navíc byl špatně placen. Zaměstnavatel neboli principál, jak se mu tehdy říkalo, byl velmi přísný, někdy i nespravedlivý a tvrdý. Když se dozvěděl, že se Karel stal následovníkem Pána Ježíše, ještě bedlivěji jej pozoroval a hlídal. Velice rád by jej přistihl při nějaké nepoctivosti nebo při něčem, co se na věřícího hochu nesluší.

Proto byl nyní Karel nucen zvláště pečlivě dbát na své chování a jednání a denně volal k Pánu, aby mu dal sílu a moudrost k řádnému vykonávání svých povinností a aby věrně kráčet Boží cestou.

Nejvíce Karla rmoutilo, že ze svého nepatrného příjmu nemohl podporovat své chudé rodiče tak, jak by si ze srdce přál.

Jednou v poledne, když Karel přišel do obchodu, předal mu principál několik účtů a nařídil, aby je šel zaplatit. Dal mu peníze a řekl, že může

večer odejít o něco dříve a obstarat to cestou domů. Zaplacené a potvrzené účty ať vezme do obchodu druhý den ráno. Po několika hodinách práce se Karel vydal na cestu. Šel od domu k domu a platil účty. Když vcházel do posledního domu, všiml si, že má o čtyři sta korun více, než měl mít. Byl tím velice zneklidněn. Zbylé peníze si nechal u sebe.

Když potom přišel domů, uviděl soudního sluhu, jak chce zabavit jeho rodičům nábytek. Pan domácí už dávno vyhrožoval, že to předá soudu, protože Karlovi rodiče již asi půl roku neplatili nájem pro nedostatek peněz. Nemocný otec a ustaraná maminka stáli kolem, když soudní zřízenec prohlížel jejich skromný majetek.

„Je mi to velmi trapné,“ řekl, když vstoupil Karel, „ale musím vykonat svou povinnost. Nedalo by se těch čtyři sta korun na nájemné nějak opatřit?“

Tato slova projela Karlem jako blesk.

Čtyři sta korun! Vždyť má čtyři sta korun ve své kapse, čtyři sta korun, o kterých principál jistě neví a nebude je od něho požadovat!

Karel zřízenci neodpověděl, ale spěšně odešel do své komůrky. Tam se vrhl na kolena a chtěl se modlit, nenacházel však vhodná slova. Opět vyskočil a přecházel po pokoji sem a tam. Usilovně přemýšlel.

„Pročpak bych si nemohl vzít těch čtyři sta korun. Můj principál je bohatý pán, ty peníze nebude nikdy potřebovat a mým rodičům by to velice pomohlo! Je nevšimavý a jistě mu ty peníze chybět nebudou.“

Tak se mu to zdálo samozřejmé a byl by jistě podlehl pokušení, kdyby mu Bůh v této chvíli nepomohl a neposílil ho Svým Slovem.

Potom se Karel zase vrátil k rodičům, aby je potěšil v jejich trápení.

Druhý den ráno vstoupil do principálovy pracovny. „Zde mám zaplacené účty,“ řekl.

„Dobrá, položte je na stůl! – No, na co ještě čekáte?“ zeptal se drsně principál, když uviděl, že Karel ještě stojí.

„Prosil bych vás, pane principále, abyste se laskavě sám podíval, zda je všechno v pořádku!“

"Na co ještě čekáte?" zeptal se drsně principál...

Principál vzal papíry, zběžně se na ně podíval a řekl: „Jděte po své práci!“

Karel však zůstal stát a klidně řekl:

„Dal jste mi včera s sebou o čtyři sta korun více – zde jsou!“

V kupcově přísné tváři se cosi změnilo, ale jen na chvíličku a potom řekl úsečně:

„Dobrá, nechte to tady ležet!“

V tu chvíli vstoupil do pokoje sluha a zašeptal něco principálovi do ucha a Karel slyšel, jak odpověděl:

„Řekni mu, že už může jít, že ho nepotřebuji!“

O polední přestávce se potom sluha Karla ptal, co se to zvláštního stalo, že ho včera večer principál poslal na policii, aby na dnešní den ráno poslali jednoho policistu do obchodu. Karel po tomto sdělení leknutím strnul. Náhle mu bylo vše jasné. Principál mu schválně dal o čtyři sta korun více a čekal, že si je Karel přivlastní – a pak by ho nechal hned ráno zatknout.

Jak byl nyní Karel vděčen Pánu za Jeho velikou dobrotu, která ho ochránila před hříchem. Vroucí děkovaná modlitba stoupala z jeho srdce k nebesům.

Když byla polední přestávka, šel se Karel projít na ulici. Najíst se nemohl, protože poslední své peníze vydal včera večer za jídlo a také byl z toho všeho, co se mu přihodilo, příliš rozrušen. Když tak procházel ulicemi, někdo jej uchopil za rameno.

Byl to pán, u kterého včera večer Karel platil poslední účet.

„Nechtěl byste jít se mnou?,“ zeptal se. „Rád bych si s vámi pohovořil.“

Šli spolu do nejbližší restaurace a tam mu tento muž vyprávěl, že mu včera večer bylo nápadné Karlovo rozčilení a že se nemohl zbavit myšlenky, že je Karel v nebezpečí, že se dopustí nějaké nepravosti. Proto šel za ním a před domem, kde Karel bydlel, dlouho stál, až ho uviděl, jak šel k pekaři pro chleba. Od pekaře se dověděl v jakém těžkém postavení se Karel a jeho rodiče nacházejí. Tu se ho zmocnila obava, že

by nouze mohla Karla přivést k nějakému zlému skutku, nepomůže-li mu Bůh.

„Víte,“ pokračoval, „co jsem udělal? Zavřel jsem se ve svém pokoji a modlil jsem se za vás.“

„Vy jste se za mne modlil?“ zvolal Karel a v očích se mu objevily slzy.

„Ano, to jsem učinil. Věděl jsem, že jste věřící a věřící se přece mají modlit jeden za druhého. A dnes ráno jsem navštívil vaše rodiče a potom jsem šel k domácímu a přemluvil jsem ho, aby se zabavením jejich věcí počkal ještě asi dva týdny,“ a pokračoval:

„Nyní bych ještě rád věděl, jaký máte plat?“ Když mu to Karel oznámil, zeptal se:

„Nechtěl byste pracovat v mém obchodě? Dám vám mnohem větší plat.“

Když Karel souhlasil, řekl mu, aby na něho tady počkal, že půjde k principálovi to zařídit a za chvíli se vrátí.

Přišel asi za hodinu a sdělil Karlovi, že může u něho nastoupit hned zítra ráno. Ještě než se s ním rozloučil, předal mu od principála dvě stě korun.

S radostí v srdci odešel Karel domů.

Tento příběh Karel vyprávěl, když mu bylo již 70 let a nakonec ještě připomenul, že byl veden Boží milostí, která ho nejdříve chránila v pokušení a potom posílila jeho slabou víru. Tehdy bylo navázáno nové, hlubší pouto mezi ním a Pánem Ježíšem.

Bůh odpovídá na naše modlitby Svým časem

Divoce zuřila bouře v údolí Rýnu. Prudkým deštěm a náhlým táním sněhu v alpských údolích vystoupila řeka rychle ze svých břehů. Voda dosáhla také na níže položené domy. V jednom trochu stranou stojícím domku, který patřil chudé rodině, leželo v kolébce spící dítě. Kočka, která asi tušila hrozící nebezpečí a hledala blízkost člověka,

skočila do kolébky a lehla si v ní na měkkou, červeně květovanou příkrývku.

Otec nebyl doma, byl zaměstnán ve vzdáleném městě. I matka nebyla často doma, protože pomáhala na dvoře bohatého sedláka v sousedství.

Také onoho dne, když začala bouře zuřit, nebyla doma. Avšak myšlenkami byla u svého dítěte. Tiše a vroucně se modlila k Bohu, aby ochránil její dcerušku, malou Marcelku. Důvěřovala Bohu, neboť zakusila již mnohý důkaz Jeho pomoci a moci.

Zatím voda v řece stále stoupala. Bouře prolomila dveře malého domku. Vody proudily chodbou, tekly do sklepa, předsíně, a odnášely vše, co stálo v cestě. Pak se dostaly do pokoje a odnesly i malou kolébku s dítětem na řeku.

Teprve večer se vrátila matka z práce domů. Naskytl se jí strašný pohled: dveře v domku byly otevřené, všude bahno a spoušť. Velice se ulekla a honem běžela do pokoje, kde leželo dítě. Kolébka byla pryč!

Od toho dne žila žena jako ve snách. Nemohla přemoci bolest nad ztrátou svého jediného dítěte. Rok od roku stále více chřadla. Radili jí, aby vyhledala vyhlášeného lékaře v nedalekém městě. Nejprve dobré rady odmítala, ale potom si přece dala říci a vydala se do města k lékaři.

Když seděla v čekárně lékaře, pootevřely se jedny dveře a malé děvčátko, asi dcerka lékaře, nahlédlo dovnitř.

„Ach!“ myslala si smutně žena, „zrovna tak veliká by byla dnes moje Marcelka, kdyby ještě žila.“ Vzpomínka na den povodně se před ní mocně vynořila, až se jí oči zalily slzami.

Když pak žena stála před lékařem, řekla:

„Pane doktore, můžete být šťasten, že máte tak milou bytůstku. Také já jsem měla kdysi dítě, holčičku. Před léty mně ji ale vzala povodeň. Ach, moje Marcelko, moje sluněčko!“

Nato odpověděl lékař, dívaje se na ženu s podivným, přemýšlivým pohledem:

„A mně bylo toto dítě tou velikou povodní darováno. Připlavala v kolébce po zuřící řece a uvnitř na příkrývce seděla kočka.“

„Co to povídáte, pane doktore...? Ach, kolébka...? Můžete mi říci...? Byla příkrývka červeně květovaná? Byla to šedá kočička?“

Sotva slyšitelně šeptala žena tato slova a přitom se dívala na doktora široce otevřenýma očima.

„Ano, tak to bylo, vzpomínám si na to přesně!“

Tu se žena vrhla k malé holčičce, objala ji jemně a vzlykajíc volala:

„Mé dítě, mé dítě! Má malá Marcelko!“

Potom pozvedla zrak vzhůru a z jejího srdce stoupala vroucí děkovaná modlitba k Bohu, jenž vyslyšel mnohá volání a úpěnlivé prosby za život dítěte a držel Svou ochrannou ruku nad malou Marcelkou.

Lékař při tom stál v pohnutí. Zde nemusel již léčit. Šťastná matka byla celá bez sebe. Stále znova tiskla své dítě k sobě a přitom mu stále hladila světlé kadeře. Znova a znova šeptala:

„Ach, jak veliký je náš Bůh!“

U Boha není žádná věc nemožná! (Luk. 1,37).

Překvapení

Následující událost se přihodila před více desetiletími v Kanadě.

Náleželi jsme ke skupině osadníků, kterým byla přidělena část země uprostřed „braše“, to znamená křovin, a kterou jsme měli nyní zúrodnit. K nejbližšímu sousedu to byl kus cesty. Měli jsme spřežení volů a jednoduchý dřevěný vůz. Tatínek s ním jednou týdně jezdil do nejbližšího většího místa, aby přivezl potraviny.

Dny i týdny byly tenkrát naplněny zajímavými událostmi. Často jsme se setkali s loupežnou lůzou, divokými kočkami, mohutnými medvědy, a proto jsme museli mít s sebou stále pušku.

Jednou zase odjel tatínek s voly do města na nákup. Zanedlouho k nám přišel soused a prosil maminku, aby s ním šla, že jeho dceruška je velmi nemocná, a že ví, že maminka se dobře vyzná v ošetřování

nemocných. Velice nerada nás maminka nechala samotné. Důrazně nás varovala, abychom za její nepřítomnosti neotvírali dveře. Potom odešla se sousedem a my jsme zůstali doma sami. Maminka však nikdy neopomenula poručit nás do Boží milosti.

Pavel byl starší nežli já a pociťoval také větší zodpovědnost, jež na něho byla vložena. A tak plynula hodina za hodinou. Neustále jsme naslouchali, neuslyšíme-li zvonění rolniček volů. Samota nám sice nebyla nezvyklá, avšak my jsme věděli, že jsme v osamělých houštinách sami.

Nebyl to vůbec náš Mops...

A tak pomalu nastal večer.

Najednou jsme zaslechli u kuchyňských dveří neobvyklý šramot. Mysleli jsme, že je to Mops, náš pes, že otce předběhl a přišel dříve. Pavel chtěl psa pustit dovnitř a tak otevřel dveře. Napjatě jsme se dívali ven do temnoty. Kde je Mops? Čekali jsme, že pes jako obvykle se přičítá do domu. Avšak nic se nehýbalo. Vyšli jsme tedy ven a před domem jsme našli ležící temné zvířecí tělo. Byl snad náš dobrý Mops zraněn? Opatrně jsme ho donesli domů. Avšak kdo popíše náš údiv, když jsme se ve svitu lampy podívali na zvíře! Nebyl to vůbec náš Mops, ale byl to malý medvěd. Zvíře krvácelo na noze. Zdalipak se nedostalo do nějaké pasti? Naše radost z neočekávaného hosta byla veliká a tak jsme ihned zraněnou nohu zvířete obvázáli.

Ještě jsme však s tím nebyli hotovi, když se od dveří dralo k našim uším temné řvaní. Dech se nám zastavil a jako ochromeni jsme strnule zírali k zavřeným dveřím.

Medvědice našla stopu svého zraněného mláděte a sledovala ji až do našeho domu. Mohutné zvíře zde nyní stálo přede dveřmi a chtělo dovnitř. Myslelo, že mládě je v nebezpečí.

Tu se zatřáslы dveře i stěny mocným úderem pracky. Dřevo se tříštilo a praskalo. Pavel přiskočil srdnatě ke stolu, uchopil ho a přistrčil napříč před dveře. My ostatní jsme snášeli palivové dříví a všechen menší nábytek a rovnali vše za stůl. Když pak malý medvěd odpovídal na bručení medvědice, ozval se venku ještě pronikavější a zlostnější řev. Zděšení ochromovalo všechny naše údy. Ach, kdybychom byli přece jen matku poslechli a dveře neotvírali! Nyní jsme jistě ztraceni.

Najednou jsme uslyšeli zvonění rolniček volů. Tatínek se vrátil domů. O něco později zazněl výstřel a bručení přede dveřmi ustalo. Otevřeli jsme dveře a spěchali k otci. Strach a hrůza nám ještě svíraly hrdlo. Když se napětí uvolnilo, společně jsme děkovali Bohu, že nás ochránil.

Jakmile malý medvěd volání medvědice neslyšel, úplně se uklidnil. Brzy ulehl spokojeně u teplých kamen a usnul. Zraněná packa se rychle zahojila. Již po několika dnech jsme poznali, že jsme v malém medvědu našli znamenitého kamaráda ke hraní. A protože kvůli

nám ztratil matku, prokazovali jsme mu obzvláštní péči a pozornost. Později se mladý medvěd vrátil do divočiny a již nikdy jsme ho neviděli.

Bůh miluje věrnost v malém

Osmiletá Janička chodila často se svou maminkou nakupovat. Přívětivý starý majitel obchodu jí mnohdy dovolil, aby zboží, které chtěla koupit, si sama odvážíla na malé váze.

Jednoho dne, kdy zase směla sama vážit lískové oříšky, vzala si tajně z přihrádky dva krásné, veliké oříšky a strčila je do své tašky.

Když přišla domů, honem zahrabala ty dva schované oříšky pod jeden keř růží v zahradě.

Janička se ale nemohla z oříšků těšit. Věděla, že udělala něco velmi zlého a nyní že byla zlodějka. Když byla odpoledne sama v obývacím pokoji, slyšela pokojové hodiny hlasitě a pravidelně tikat.

Copak tak vytrvale říkají?

„Ja–na krad–la... Ja–na krad–la...“ tikaly neustále hodiny. Janička se dala do pláče.

Když maminka přišla do pokoje a zeptala se jí, proč pláče, vyprávělo jí děvčátko, že ukradla v obchodě oříšky. Maminka a dceruška spolu poklekly a Janička vyznala svůj hřích před Bohem.

Pak šla Janička s maminkou do obchodu a ukradené oříšky vrátila. Starý muž měl velikou radost, že se Janička přiznala a řekl:

„Janičko, pros Pána Ježíše, aby ti citlivé svědomí zachoval. Oba oříšky si zase vezmi s sebou na upomínku, kdyby na tě ještě někdy přišlo pokušení!“

Janička je dnes již velká. Ale ještě stále má oba oříšky dobře uschované v malé krabičce, jako upomínku na ten v dětství první, vědomě učiněný hřích, který vyznala, a byl jí odpuštěn.

Cesta do Itálie

Malý Robert měl věřící rodiče a býval pilným posluchačem a návštěvníkem nedělní školy. V poslední době však ochladl. Do nedělní školy chodil nepravidelně a s menší radostí. Mělo to svou příčinu. Robert měl totiž přítele, který na něho měl špatný vliv. Byl to divoký Jindra, třináctiletý syn řezníka. Nemyslel na nic jiného než na darebáctví a také je prováděl.

Robert nebyl statečným a odvážným učedníkem Pána Ježíše. Když se mu Jindra posmíval, že chodí do nedělní školy, a nazýval ho zpátečníkem, nechal se zastrašit. Neodvážil se otevřeně postavit na stranu Pána Ježíše a vystoupit proti Jindrovi, když ho tento uličník chtěl svést anebo sám dělal něco špatného. Robert neměl odvahu k vyznání a Jindra snadno získal převahu. Pod vlivem Jindry a knih, které si od něho půjčoval, se dostal velmi rychle na špatnou cestu.

Jindra nenáviděl obzvláště školu a uměl i Roberta svést k tomu, že stále častěji chodil za školu jako on. Jednou přišel Jindra s návrhem:

„Roberte, poslouvej! Já mám ohromný nápad. Víš co? Půjdeme do Itálie. Je tam teplo, svítí tam stále slunce. Nebudeme muset chodit do školy a nikoho nebudeme muset poslouchat. Ani rodiče, ani učitele. To bude něco!“

Při myšlence na útěk z domu se v Robertovi hnulo svědomí. Così mu říkalo, že by tím velmi ublížil svým dobrým rodičům a zarmoutil svého milého Spasitele. Neodvážil se to však říci před Jindrou, protože se bál, že by se mu bezbožný kamarád vysmál. Proto jenom nesměle namítl: „Nemáme přece peníze.“ „O ty se postarám já,“ chlubil se Jindra. „Peníze vezmu z tátovy pokladny v krámě. Cestou se už potom nějak protlučeme. To je to nejmenší!“

„Ale to je přece krádež!“ namítl Robert s uleknutím. Jindra mu prudce a pohrdavě odpověděl:

„Nepovídej! Jsi moc zbabělý a svět patří jenom odvážným. Dobře si to pamatuj!“

A Robert mlčel, tak jako vždy. Když se někdy odvážil postavit se proti

Jindrovi, dostal vynadáno zbabělců. Cítil, že Jindra má špatnou představu o odvaze a statečnosti, ale sám neměl odvahu říci směle „NE“ ke zlu a nepravosti.

Za několik dní seděli oba ve vlaku a jeli do Itálie. Cestu si našli v jízdním řádu a v jednu hodinu v noci čekali na menším nádraží na další vlak. V zatuchlém a zakouřeném vzduchu liduprázdné čekárny byla zima a neútulno. Byl leden a hoši mrzli. Asi vzpomínali na své teplé postele doma. A zde v nočním klidu se v Robertovi hnulo svědomí. Myslel na rodiče, kteří asi nespí strachem a starostí o něho. Tyto představy vzbudily v jeho srdci lítost a touhu po domově. Když Jindra na chvíli usnul, napsal tajně lítostivý a pokorný dopis rodičům. Prosil je, aby mu odpustili a přijeli si pro něho. Psal, že už s Jindrou nechce jít dál a na zpáteční cestu nemá peníze.

Následující den však zastihl oba chlapce na další cestě.

Stále ještě neměl Robert odvahu postavit se rozhodně proti Jindrovi. Na jedné horské zastávce vystoupili a zašli do hospody, aby se posilnili. Hospodské namluvili, že jsou vandrovníci a jdou do učení. Dále pokračovali pěšky. Byla krutá zima. Namáhavě se prodírali vysokým sněhem na osamělých lesních cestách. Silný horský vítr jim ztěžoval chůzi a kupředu postupovali jen pomalu. V poledne ještě nebyli ani v polovině cesty, kterou měli dnes ujít.

Robert byl zneklidněn. Myslel na rodiče, na dopis a na to, že jde se zlým kamarádem dál. Konečně si dodal odvahy a řekl:

„Jindro, už si nedám od tebe poroučet a vrátím se!“ „Maminčinu mazánkovi je smutno?“ posmíval se Jindra. Tento posměch citelně podráždil Roberta. Beze slova se vrhl na Jindru a začala rvačka. Robert zrudlý hněvem a rozčilením nakonec řekl:

„Jdi si do Itálie, nebo kam chceš, sám! Třeba tam, kde roste pepř. Já s tebou dál nepůjdu. Můžeš mně nadávat zbabělců, ale já udělám to, k čemu jsi zbabělý ty: vrátím se domů.“

Obrátil se a utíkal zpět, co mu nohy stačily. Jak se dostane domů bez haláže v kapse, to ho v této chvíli nenapadlo. Věděl jenom to, že si konečně dodal odvahy a vzepřel se svému svědci. Bylo mu z toho

lehko u srdce.

Když byl z dohledu i doslechu, zpomalil krok. Prve si ve svém rozčilení nezapamatoval dobře cestu a teď si zase nevšiml, kudy jde a že se dal postranní cestou. Zacházel stále hlouběji do lesa. S houstnoucí tmou si uvědomil, že zabloudil. Na obloze se ukázaly první hvězdičky a našemu osamělému poutníku bylo najednou úzko. Srdce mu bilo, div se nerozskočilo. Mimoděk zrychlil krok, ale stále nic neviděl. Žádnou vesnici, žádný domek, jen bílý sníh a mlčící les.

U stolu seděla žena a měla před sebou velkou otevřenou knihu.

Tmy přibývalo. Robertovi bylo chvíli horko, hned ho zas mrazilo strachem. Náhle se vrhl do sněhu na kolena a z nejhlubších míst svého srdce volal k nejvěrnějšímu Příteli všech zbloudilých:

„Pane Ježíši, zaveď mě domů k rodičům! Já nevidím na cestu. Prosím Tě, vezmi mě za ruku a veď mě!“

Potom vstal a šel dál. Došel na křižovatku lesních cest. Zastavil se a prosil znovu:

„Pane Ježíši, prosím Tě, veď mě, ukaž mi cestu!“ Dal se vlevo a po krátké chůzi uviděl okraj lesa a v dálce osvětlené okno.

V úzkostném očekávání zrychlil krok, ale oči z osvětleného okna nespustil. Konečně došel k domku. Postavil se na špičky a nahlédl oknem dovnitř. Uviděl prostou, čistou světničku. U stolu seděla žena a měla před sebou velkou otevřenou knihu, Robertovo srdce zajásalo. Zřetelně poznal, že to je kniha ze všech knih nejdražší – Bible. Bylo mu najednou tak mile, jako kdyby byl doma. „To je jako u nás,“ pomyslel si a s důvěrou zaklepal.

„Dobrý večer, paní,“ řekl. „Zabloudil jsem v lese. Mohla byste mě tu nechat dnes přes noc?“

Paní ho laskavě pozvala dál. Připravila mu teplou večeři a přichystala postel. Počínala si tak mateřsky laskavě, že k ní Robert nabyl důvěru a při rozmluvě jí poctivě a otevřeně řekl, čeho se dopustil a jak se dostal do své nynější situace.

Vážně, ale láskyplně ho paní napomínala. Vzala do rukou Písmo, poukázala na list Efezským 6,1.2 a ptala se:

„Takto ctíš rodiče? Způsobil jsi jim velkou bolest, když jsi utekl z domova.“

„Já mám hodné rodiče,“ v horkých slzách vyprávěl Robert. „Věřím v Pána Ježíše a vedou mne k Němu. Nechtěl jsem to udělat, ale Jindra mě svedl.“

„Ne, ne, milý chlapče,“ řekla paní. „To uvažuješ zcela špatně, když všechnu vinu svaluješ na Jindru. Ten nic neví o Pánu Ježíši. Ty jsi byl vyučován Božím Slovem, a proto jsi ty vinen, přesto že jsi mladší. Od

toho, kdo více ví, se více očekává. U tebe je ta chyba, že jsi nikdy neměl odvahu vyznat Pána Ježíše a říci ke hříchu NE. Od takového se Spasitel smutně odvrací a zlý nad ním od počátku získává moc.“ Potom se s ním pomodlila a šli spát.

Ráno požádala paní jednoho souseda, aby Roberta doprovodil do blízkého městečka. Tam se o něho postarali v útulku do té doby, než si ho maminka odvezla.

Divokého Jindru našel po dlouhém bloudění v zasněžených samotách vysokých hor myslivec. S jeho pomocí se i Jindra dostal zase domů.

Robert s ním už nic nechtěl mít. Stal se zase pilným žákem nedělní školy a také statečným následovníkem svého Spasitele. Jeho bludná cesta pro něho byla poučením pro celý pozdější život.

Kdo je největší hříšník?

V jedné nedělní škole dostaly děti, když se rozcházely, každé lístek a na něm jednu otázku. Během týdne měly na tuto otázku najít správnou odpověď. Někdy si kvůli tomu musely přečíst několik kapitol z Bible a o to právě šlo strýčku učiteli, protože se tím velmi mnoho naučily.

Jedenáctiletá Libuše Bláhová dostala jednou v neděli zvláštní otázku: „Napiš jméno největšího hříšníka, kterého znáš.“

Sedí tak nad tím lístkem doma, několikrát si ho znovu přečítá a myslí si: to je ale divná otázka! U jiných otázek stačilo podívat se do Bible a odpověď se brzy našla, jako třeba u otázky: „Jak se jmenovali učedníci Pána Ježíše?“ anebo: „Kdo postavil onen veliký koráb, než přišla potopa?“. Ale jakpak může Libuše vědět jméno největšího hříšníka? Hned si ale vzpomněla na jednoho opilce, kterého někdy vídala cestou ze školy. To asi také bude nějaký zvlášť veliký hříšník!

Když ale nevěděla, jak se jmenuje, – takže jeho jméno nemohla napsat! A tak přemýšlí, opírajíc si hlavu rukou. Tu si však vzpomněla, že někde v Bibli kdosi sám o sobě říká, že je největším hříšníkem. Právě minulý týden to tatínek četl v kuchyni. A tak ten lístek Libuše vzala a

běžela s ním do tatínkova pokoje. Ukázala mu otázku a zeptala se:

„Tati, podívej se, prosím tě, kdo to může být? Já si myslím, že jeho jméno je napsáno v Bibli.“

Libušin tatínek vzal lístek a přečetl si otázku. Potom se zahleděl na svou dceru, ale zatím nic neříkal.

„Stačí, tatínku, když mně jenom řekneš, která je to kapitola, já už si to jméno najdu sama,“ řekla Libuše.

„Jméno největšího hříšníka, kterého JÁ znám, vím dobře; ale toho největšího hříšníka, kterého ty znáš, musíš najít sama,“ odpověděl otec. Ale Libuše tomu pořád ještě nerozuměla.

„Tati, kdo ale byl ten člověk, jenž to o sobě řekl? Jeho jméno bych přece mohla napsat?“

„Přečti si tedy první kapitolu z První epištoly Timoteovi a tam jistě najdeš toho člověka, kterého máš na mysli.“ řekl nakonec otec.

Libuše si tedy sedla do kouta s tatínkovou Biblií a pozorně si přečetla prvních 15 veršů.

„Tati, byl to Pavel. V prvním verši je napsáno, že on tu Epištolu napsal a v patnáctém verši říká to, co jsem právě hledala. Jednoduše za tu otázku napíše: Pavel. Vždyť přece sám říká, že je prvním z hříšníků!“

„Ale cožpak jsi Pavla znala?“ zeptal se pan Bláha a uchopil Libušinu ruku, která už chtěla psát.

„Ovšemže jsem ho neznala, tatínku, ale on to přece o sobě sám prohlašuje.“

„Co říká o sobě Pavel? Že je největším z hříšníků, kterého zná Libuše Bláhová? Přečti si ještě jednou pozorně tu otázku!“

Libuše už začínala být netrpělivá. Tak dlouho to už trvá. Jak ráda by si ještě aspoň půl hodiny četla v jedné pěkné rozečtené knížce! Ale musela uposlechnout.

Vzala tedy otázku znovu do ruky a pomalu čte: „Napiš... jméno... největšího... hříšníka,... kterého... znáš.“

Kterého znáš... Jméno toho opilého člověka přece neznala, jméno

apoštola Pavla sice dobře znala, ale jej samého neznala nikdy. Kterého znáš...? Teprve nyní zaslechla hlas svého srdce, který k ní mluvil už dříve. Tázavě se podívala na tatínka. Ten jenom povzbudivě pokýval hlavou, jakoby chtěl říci: Nyní jsi na správné cestě. Pak vzala tužku a napsala za tu otázku: Libuše Bláhová.

Tatínek pozorně sledoval každé písmeno, které Libuše psala, a když dokončila, měl velikou radost z toho, že konečně pochopila, že i ona už ve svém životě velice hřešila. Libušin tatínek o sobě již dávno věděl, že mu byly odpuštěny jeho hříchy, ale rovněž věděl, že každý člověk musí nejprve cítit svou naprostou zkaženost a zlo, než může obdržet odpuštění své viny.

Když Libuše o hodinu později znovu přišla, aby tatínkovi řekla:

„Dobrou noc!“, zašeptal jí do ucha:

„Pán Ježíš má hříšníky rád. Líbo, požádej Ho, aby ti odpustil.“

1. epištola Jana, 1. kapitola, 9. verš: *„BUDEME-LI VYZNÁVATI HŘÍCHY SVÉ, VĚRNÝ JE BŮH A SPRAVEDLIVÝ, ABY NÁM ODPUSTIL NAŠE HŘÍCHY A OČISTIL NÁS OD VŠELIKÉ NEPRAVOSTI.“*

Růžová stužka

Stužkovou Věru znali v celé vsi a měli ji rádi. Nejvíce ovšem děvčata. Když přišla do vsi, třepetaly se hned nové bílé, modré, zelené a kdovíjaké ještě jiné stužky ve vlasech všech děvčat.

Zdenička Nováková měla dávno krásnou růžovou stuhu ve svém malém srdíčku. Žel, jen v srdíčku – do copánků si ji zaplést nemohla, protože na ni neměla peníze. Její rodiče byli chudí a každý haléř potřebovali na jiné, důležitější věci. Kromě toho se jim narodil malý chlapeček, který spotřeboval poslední ušetřené peníze. Malý Karlíček, tak se jmenoval ten roztomilý bratříček, měl vůči své starší sestřičce jednu velikou výhodu – nemusel mít žádné starosti o růžovou stuhu.

Jakmile mamince Zdeničky bylo zase jen trochu lépe, šla ihned po své práci; byla pradenou. Měla nejlepší zákazníky ve vsi, paní učitelovou, paní lesní, paní strážmistrovou a jiné. Byly to samé hodné ženy, které

se zajímaly upřímně o malého chlapečka. Když maminka byla pryč, musela Zdenička malému bratříčkovi dělat chůvu. Zpívala mu všelijaké písničky, ale nezdálo se, že by tomu Karlíček věnoval nějakou zvláštní pozornost. Zřejmě měl smysl jenom pro svoje písničky, které vyzpěvoval z plna hrdla. Konečně se však podařilo Zdeničce ukolébat ho. Karlíček usnul a ona se mohla věnovat svým oblíbeným myšlenkám.

Její kamarádka Liduška si nedávno koupila krásnou růžovou stuhu do vlasů a dovolila jednou Zdeničce, aby si ji dala na chvíli do vlasů.

„Teda ohromně ti sluší – opravdu pěkně,“ lichotila jí Liduška.

Jenže taková stuha stála dvacet krejcarů a to bylo pro Zdeničku moc peněz. Jakkpak jenom by se k té stuze mohla dostat? Holčička usilovně přemýšlela. Kolik různých plánů vymyslela a všechny zase zamítla. Co kdyby posbírala husí peří u rybníka, kde se husy špláchaly, a potom je prodala – nebo, počkat, co kdyby odpoledne šla k bohatému sedlákovovi Krupkovi vybírat brambory, to by dostala dvacet krejcarů za odpoledne – jenže – hm... Všechny tyto krásné plány se rozbily o tvrdou skutečnost, že přece musela být doma a hlídat malého křiklouna.

A tu ji cosi napadlo! Což kdyby...

Kdosi náhle zaklepal na dveře. Zdenička vyskočila celá rudá, jako kdyby byla přistižena při něčem zlém. Rychle běžela ke dveřím.

Přišla paní strážmistrová, aby se podívala na malého Karlíčka. Když uslyšela, že spí, vstoupila po špičkách a sklonila se s úsměvem nad kolébkou. Pochválila jeho svěží červené tvářičky, jeho roztomilé tlustoučké malé ručičky a potom zas odešla. Vzkázala ještě pozdravovat maminku a při odchodu vtiskla Zdeničce do ruky několik mincí.

„To je na první šatičky pro malého Karlíčka, dej to mamince,“ řekla ta paní a odešla.

Když byla paní strážmistrová pryč, spočítala Zdenička ty peníze a byla ještě neklidnější než předtím.

Bylo to totiž právě pět zlatých a dvacet krejcarů. Pročpak asi zrovna pět zlatých a dvacet krejcarů? Vždyť by to nikdo na světě nepoznal,

kdyby si za těch dvacet krejcarů dopřála tu růžovou stuhu a mamince může snadno říci, že ji našla ve škole na dvoře, vždyť tam se ztratila nejedna stužka, když se tam děvčata honila; jenže Zdenička ještě nikdy žádnou nenašla.

Ještě byla zabrána do těchto hříšných myšlenek, když vrzly domovní dveře a bylo slyšet těžké kroky.

To nebyl jistě nikdo jiný, než tatínek, ale jak to, že jde domů v tak neobvyklý čas?

A Zdenička, jako kdyby byla pužena neviditelnou mocí, chvatně uchopila dvacetník a strčila jej do kapsičky.

Tatínek již vstupoval do světnice. Říkal, že mu není dobře a že ho píchá na levém boku, že to bude asi nachlazení. Na stole viděl ležet peníze a ptal se, odkud jsou. Zdenička mu rychle všechno řekla, jenom o tom dvacetníku neřekla nic.

Tatínek se moc neptal a tak Zdenička byla ráda, že nemusela lhát, ale to byl jenom klam – její vina tím nebyla o nic menší.

Když potom přišla maminka, tatínek jí to všechno pověděl a Zdenička zase byla ráda, že ona nemusela říkat nic a tak snadněji upokojila své zneklidněné a obviňující svědomí.

A na druhý den se již vesele třepetala růžová stuha v jejích kaštanových vlasech. Koupila si ji od Lidušky, protože té se už nelíbila, a mamince řekla, že ji má od Lidušky, a zase si myslela, že to není lež.

Maminka také po tom příliš nepátrala, protože měla jiné starosti. Lékař u tatínka zjistil těžký zápal plic na levé straně a vážně potřásl hlavou.

Zdenička vstoupila k tatínkovi do světnice. Lekla se, když ho uviděla tak bledého. Oči měl veliké a jako skleněné, obličej zsinálý, pokrytý potem, dech krátký a horký, prsa se rychle zvedala a klesala.

„Modli se, dítě!“ vydechl nemocný.

Zdenička s pláčem vyběhla z pokoje. Nyní se přece nemohla modlit! Vždyť jí bylo, jako kdyby jí ta nešťastná růžová stuha trčela v krku. V rozčilení ji rychle vypletla z vlasů a hodila do kamen. Stuhy se tak

"Modli se, dítě!" vydechl nemocný.

sice zbavila, výčitek svědomí však nikoliv. Ty ji pronásledovaly ještě i ve spánku; v noci se jí totiž zdálo, že vidí z nebe viset obrovskou růžovou stuhu, nahoře stál tatínek a chtěl ji po té stuze vytáhnout k sobě do nebe. Jenže v tom se stuha přetrhla a Zdenička spadla do nějakého močálu. Hrůzou a leknutím se probudila.

Druhý den ráno se ptala, jak je tatínkovi.

„Maminko,“ ptala se s nevýslovným strachem, „neumře nám tatínek?“

„Neučiní-li Pán Bůh zázrak, Zdeničko, nevím, jak to dopadne, musíme se modlit, aby se zase uzdravil,“ řekla smutně maminka.

Zdenička skryla svou kudrnatou hlavičku v mamčině klíně a usedavě vzlykala, ale neřekla ani slova. Maminka ji těšila, hladila po vlasech a chladila rozpálené čelo.

„Snad nechceš také onemocnět, dítě? Jdi raději dnes dříve spát!“

To také Zdenička učinila a únavou brzy usnula. Spala dlouho a tvrdě.

Když se probudila, bylo v bytě jakési podivné ticho. Co to bylo? Zdenička se přikradla ke dveřím pokoje, kde ležel tatínek, přiložila ucho ke klíčové dírce a naslouchala. Neslyšela však vůbec nic. Potom nakoukla dovnitř. Přes tatínkovu postel bylo prostřeno bílé plátno. Co to? Kde byl tatínek? Kde byla maminka? Tichá velebnost smrti uchvátila poprvé v životě toto malé citlivé srdíčko. Ani nevěděla, jak se dostala zpátky do svého pokoje. Tam klekla a volala:

„Pane Ježíši, Pane Ježíši, prosím Tě, odpusť mi můj veliký hřích!“

Dlouho tak klečela. Ani si nevšimla, že vstoupila maminka, až když jí položila ruku na hlavu a těšila ji:

„Neplač tolik, Zdeničko! Tatínek již zvítězil – je doma u Pána!“

„Ale maminko, moje rů – růžová stuha – já – já jsem – lhala – těch dva – dva – dvacet krejcarů – –.“ Takto kuse a v lámaných větách vyšlo všechno ven. Maminka si až po delší době dokázala vysvětlit zpověď malé hříšnice. Zapomněla na chvíli na bolest nad ztrátou manžela a sebrala všechny zbytky svých duševních sil, aby dcerušku potěšila. Konečně se jí to podařilo. Potom šly obě do pokoje, kde ležel tatínek.

Maminka, třesoucí se rukou, stáhla bílé prostěradlo. Zdenička pohlédla do bledé pokojné tváře mrtvého a znovu propukla ve vzlykot.

„Ach tatínku, milý tatínku – můžeš mi odpustit?“

Tatínek už nemohl odpustit, již byl ve slávě svého Pána. Zdenička ale přišla se svým břemenem k Pánu Ježíši a On ji brzy ujistil Svým odpuštěním – a pokoj a radost vstoupily do srdéčka malé holčičky. Po celý její život bylo jí však líto, že oklamala svého tatínka a potom již bylo pozdě, aby mu to vyznala.

Vytažení z bahna

Bylo jaro. Sníh, který celou zimu přikrýval krajinu, roztával a zanechával za sebou spoustu vody, která naplňovala každý dolík malým jezírkem a rozbahnila nízko položená místa.

Dva chlapci, pyšní na to, že mají gumové holínky, si vyšli ven a hledali nějaké dobrodružství. Mysleli si, že v takových botách mohou chodit, kudy budou chtít, a nejenom po suchých místech.

Za domem vedla cesta kolem zoraného pole, kde bylo vidět na nejnižším místě a podél brázd dvě kaluže vody. K čemupak máme gumové holínky – pomysleli si hoši – s nimi se nemusíme bát ani přes vodu, ani přes bahno!

A vy se jim jistě nedivíte, protože kterýpak kluk by se s radostí nebrouzdal v holínkách vodou, jako by chtěl vždy znovu vyzkoušet, zda do nich neteče?

A s takovými gumovými holínkami to člověka zrovna přitahuje jít ještě dál, až tam, kde už je velmi hluboko anebo na místa plná rozbředlého bahna. Také naši dva chlapci velice zatoužili zkusit, jak se dá chodit po černém rozbředlém jílu.

Nebylo to právě snadné, jít stále vpřed, protože jíl se jim tolik lepil na boty, že jim je téměř vyzouval z nohou. Nepřešli ještě ani polovinu pole, když jeden z nich pocítil, že se začíná bořit do hloubky a chtěl se vrátit. Ale nešlo to. Jakmile vyprostil jednu nohu, druhá se začala bořit ještě víc a když i tuto vyprostil, první už zase byla zabořena v bahně.

Boty se stávaly čím dál těžšími a těžšími až nakonec tam zůstaly pevně vězet a vůbec jimi nešlo pohnout.

Druhý chlapec mu nemohl přijít na pomoc, protože byl téměř ve stejné zlé situaci.

Tu spatřili v dálce jednoho sedláka a začali ze všech sil volat o pomoc. Ten k nim ihned přispěchal, a ačkoli měl také gumové holínky, přece se mu podařilo dostat se až k nim. Uchopil nejprve prvního chlapce, který byl zabořen nejhloběji, prudkým trhnutím ho vyprostil z bláta a odnesl na suché místo. Potom vyprostil i toho druhého.

Na tuto příhodu se však můžeme také podívat jako na malé podobenství z přírody. Takovému rozbahněnému poli se podobá hřích. Chlapci – a také děvčata – si často myslí, že to je zábavné, mohou-li se pustit do něčeho, o čem vědí, že to je zlé, anebo do něčeho, co neznají, ale co se jim zdá být zajímavé nebo líbivé. První kroky bývají snadné – dobrodružství jakoby přitahovalo stále víc a víc. Ale každý hřích, ať je jakýkoli, je jako takový rozbahněný močál, v němž nakonec každý uvázne.

Dejme tomu, že v takovém stavu jsi právě i ty. Jedinou možností je volat o pomoc. Ale koho? Bůh slyší. Kristus přišel, aby spasil hříšníky – a takovými jsme všichni – a On má moc vytáhnout nás z takové zrádné bažiny a postavit naše nohy na skále. Ano, tak je to napsáno i v Bibli. Ve 40. Žalmu říká David: *„Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé volání. A vytáhl mne z cisterny záhuby, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil“* (2. - 3. verš).

Vždycky je lépe nevydávat se do žádných lehkomyšlných věcí a dobrodružství, neuchylovat se z bezpečných cest někam jinam, ať je to kamkoli: na jarní rozbředlé pole, anebo do hřichu, který tolik pokouší mladé. Neboť i když si myslíme, že půjdeme jenom kousek, pár krůčků, a pak se zase navrátíme, zjistíme, že to je nemožné – bažina nás zadrží.

Sami se hřichu nezbavíme. Přilepí se na nás a my budeme muset poznat, že s naším vlastním úsilím se budeme bořit ještě hlouběji. Jenom

Pán Ježíš, Syn Boží, nám může pomoci. Jenom On nás může vyprostit z bahna hříchu a také to chce učinit. „*Budeme-li vyznávatí hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti*“ (1. ep. Jana 1,9).

Lední medvěd

Toník měl věřící rodiče, kteří mívali často návštěvy. Toník dobře poslouchal, o čem se vyprávělo, a ač všemu ještě dobře nerozuměl, ledacos si zapamatoval a také se večer za to modlil.

Jednou měli velmi zvláštní návštěvu. Misionáře z Grónska! A ten jim vyprávěl moc zajímavé věci, z čehož nejhlubší dojem na Toníka učinilo vyprávění o nejnebezpečnějším nepříteli na severu – ledním medvědovi. Přepadne-li tato šelma malý člun nebo sáně tažené psy, může to špatně skončit. Toník tedy připojil k večerní modlitbě prosbu:

„Pane, požehnej tomu strýčkovi v Grónsku a ochraň ho před ledními medvědy.“

Uplynulo několik měsíců. Tatínek psal strýčkovi misionáři a ke konci dopisu mu sdělil:

„Náš Toník se za Vás každý večer modlí, aby Vám neuškodil lední medvěd.“

Po nějakém čase přišla z Grónska odpověď. Co se tam zatím nestalo! Misionář chtěl navštívit malý hlouček věřících v odlehlém místě a potěšit je Božím Slovem. Musel k nim jet na malém člunu mezi ledovými krami. Dva domorodci veslovali. Náhle, jak zahnuhli za okraj skalnatého ledového pobřeží, spatřili ohromného ledního medvěda, hrozivě se k nim blížícího.

„Raději se obraťme,“ radili zkušení Eskymáci. „Cesta je tu velice úzká, není kam utéci a to zvíře má ohromnou sílu ve svých tlapách. Může převrhnout člun!“

Misionář se chvíli rozmýšlel a potom řekl:

„Nikoliv. Jsme přece ve službě velikého Pána, a proto se nebojme.“

...spatřili ohromného ledního medvěda...

Znám jednoho malého hochu, který se už dlouho modlí za to, aby mě Bůh před ledním medvědem ochránil. Věrný Bůh to jistě učiní a ten malý hlouček Jeho lidu, který čeká na potěšení Božím Slovem, nebude zklamán.“

A tak opatrně veslovali dál a drželi se od nebezpečného břehu tak daleko, jak jen bylo možno. Medvěd však byl hladový a zdálo se, že by byl ochoten pohltnout celý ten člun i s jeho malou posádkou. Vrhli se do moře a plaval přímo k loďce. Už byl docela blízko – v tom jeden z mužů na něho vypálil ze své pušky a šťastně ho trefil. Huňáč zbarvil vodu svou krví a snažil se doplatit zpátky na břeh. Druhá za ním vyslaná kulka ho dorazila.

Muži vyskočili na břeh a misionář sáhl po sekeře, aby medvědovi uťal pracku.

„Ten malý hoch, který se za mne tak věrně modlil, musí mít památku na vyslyšení svých modliteb!“

A tak dostal malý Toník na památku vydělanou a vycpanou medvědí pracku, která mu stále připomínala, jak dobré je modlit se za jiné.

Požehnaná služba

Jeden mladý lékař, který miloval Pána Ježíše, Mu chtěl sloužit, a proto odešel na jeden malý ostrov v Tichém oceánu, kde mezi domorodci řádila jakási hrozná nemoc.

Obyvatelé tohoto ostrova byli však ještě skutečnými lidojedy. Nejhoršší z nich byl jejich náčelník. Pro toho lékaře nebylo snadné ani lehké, usadit se v takové pustině a mezi takovými divochy. Ale láska ke Spasiteli a také k těm ubohým divochům mu dodávala odvahy.

Když tam přišel, postavil si nejdříve stan a ve stanu si zřídil lékárnu a ošetřovnu nemocných, všechno bylo ovšem velmi jednoduché.

A brzy k němu začali chodit nemocní, aby se dali ošetřit. Ten věrný služebník Páně jim s radostí pomáhal, dával jim léky a ošetřoval je s pomocí ošetřovatelky, která tam byla s ním. Když byla řada nemoc-

ných vyléčena, nazvali divoši toho lékaře „zázračným doktorem“. Získal si jejich důvěru a oni si brzo dali ochotně vypravovat o Pánu Ježíši. Jednoho dne ho navštívil náčelník, jehož malý synek byl velmi nemocen. Mladý lékař se nemálo ulekl, když viděl obávaného vládce ostrova přicházet se svým děckem. Když se však podíval do náčelníkovy ustarané tváře a když slyšel jeho prosebný hlas, kterým ho žádal, aby pomohl jeho dítěti, tak zmizela všechna bázeň. Lékař viděl, že dítěti pomůže jenom operace, a řekl to zarmoucenému otci. Také mu sdělil, že si musí ponechat hochu ve své nemocnici.

„Mohu zde také zůstat?“ ptal se náčelník.

„Nejde to,“ pravil lékař, ale otec prosil tak úpěnlivě, že mu lékař dovolil sedět v koutě, slíb-li, že se bude docela tiše chovat. Náčelník slíbil.

Když bylo po operaci a ošetřovatelka se posadila k lůžku nemocného, aby čekala, až se probere z narkózy, ohlíželi se po otci. Kdo však popíše úžas lékaře, když viděl otce ve mdlobách ležet na zemi. Tak se totiž vzrušil vším tím, co lékař s jeho dítětem prováděl, že omdlel.

Byl to právě tak milující otec, jako kterýkoliv bílý muž a nemoc jeho synka ho velmi rmoutila. To lékaře dojalo. Ujal se toho muže a oba se spolu velmi spřátelili.

Sedm let pracoval lékař s ošetřovatelkou na tom ostrově a Bůh požehnal jeho obětavé službě. Mnozí divoši uvěřili v živého Boha a modlářství spojené s ukrutnostmi poněnáhu mizelo. Byly otevřeny školy a tam se i mládež učila věřit v Pána Ježíše, o kterém tolik slyšeli od svého dobrého doktora.

Ano, věrnou službou mladého lékaře, který šel do dalekých krajů z lásky k Pánu a ubohým divochům, přestala i na tomto vzdáleném ostrově strašná modloslužba a místo ní nastal čilý křesťanský život.

Výlet do myslivny

„Eliško, já ti něco povím,“ řekl malý Vašík své sestře. „Odpoledne, až přijdu ze školy, zapřáhnu Honzíkova do vozíku a vyjedeme si spolu do

lesa.“

Eliščina kulatá tvářička zazářila radostí. Nadšeně zvolala:

„To bude hezké! A mohu si vzít s sebou své panenky?“

„Ale ano,“ řekl Vašík.

Dnes mu hodiny ve škole ubíhaly pomalu a byl i trochu nepozorný. Konečně však bylo po vyučování a Vašík s Eliškou prosili maminku, aby jim dovolila vyjížďku s Honzíkem. Honzík byl cvičený, poslušný kozlík a děti si s ním hrávaly. Často ho zapřahovaly do malého vozíku a jezdily s ním po dvoře.

Maminka chvilku přemýšlela a potom řekla:

„Tak dobře, děti, ale nebudete jezdit po lese jen tak bez cíle. Pojedete rovnou cestou do myslivny a vyřídíte pěkné pozdravy strýci a tetě. Co ty na to říkáš, tatínku?“ a obrátila se na manžela.

„Já s tím souhlasím,“ řekl tatínek. „Ale jednu věc mi musíš slíbit, hochu,“ a přitáhl Vašíka k sobě. „Až vás strýc a teta pošlou domů, pojedete nazpět tou cestou, kterou jste jeli tam. Na zpáteční cestě nebudete nikde vystupovat, i kdyby vás lákaly nevím jak krásné jahody nebo květiny. Ano? Tak dobře, jeďte tedy.“

Vašík slíbil, že budou poslušní, Honzík byl vyveden z chlívku, zapřažen a už se jelo! Byla to krásná jízda. Sluníčko mile hrálo, vzduchem poletovali pestří motýli a všude kolem to bzučelo a zvučelo. A co teprve v lese. Stromy se zlatozeleně třpytily ve slunečním světle, veverka poskakovala ze stromu na strom, vzhůru i dolů. Ptáci zpívali nejkrásnější písničky a Honzík běžel tak rychle, že si děti ani nemohly všechno pořádně prohlédnout. Byly v myslivně dřív, než se nadály.

Naproti jim přiběhl s hlasitým štěkotem jezevčík Valda. Děti hned poznal, běžel vedle nich a radostí vyskakoval. Velký honící pes Azor jen zvedl hlavu.

Vozík zastavil. Ze dveří vyšla tetička. Radostně pozdravila své malé hosty. Honzika vypřáhli a pohostili šťavnatou travičkou. Děti vystoupily s tetou na verandu a vyřídily pozdrav od rodičů.

„Tady si, děti, sedněte. Já se musím na chvilku podívat za Mařenkou

do kuchyně,“ řekla teta a odešla.

„Vašíku, jestlipak nám Mařenka upeče něco dobrého jako posledně, když jsme tu byli s maminkou?“ ptala se Eliška. Vašík nevěděl, ale doufal, že ano.

V tom přišel strýček a pozdravil se s dětmi. „Tak se pojdte, děti, podívat do mého pokoje, než se tetička vrátí.“

Děti zajásaly. Strýčkův pokoj! Co v něm bylo podivuhodných věcí! Srnčí parohy, ohromné parohy jelení a nad psacím stolem byla dokonce hlava divokého kance. Až z ní šel strach. Husté černé štětiny, hrozivá očka a dlouhé bílé zuby na každé straně tlamy – hu! Eliška se plaše přitiskla ke svému bratříčkovi. Také tam byl vycpaný jestřáb s rozpjatými křídly a sova s velkýma, vyvalenýma očima.

„Ty oči jsou stejně jenom ze skla,“ řekl Vašík konejšivě své sestřičce. Pootevřenými dveřmi přišla i živá zvířata. Nejdříve Valda, potom Azor a nakonec ochočená srnka Rička.

Zprvu trochu váhala, ale potom důvěřivě přistoupila blíž, očichávala děti a třela si krásnou hlavu o lesníkovu zelenou kazajku. Strýček ji hladil k velké zlosti jezevčíka Valdy. Tomu se to nelíbilo. Dal se do hlasitého štěkání, za což ho pán vyhodil ven. Azor však kamarádil se srnkou. Dokonce jí lízal tlamu a ona si to nechala líbit.

Přišla teta a zvala ke svačině. Na verandě byl prostřen stůl s kávou a velkou mísou křupavých loupáčků.

„No tak, děti, pusťte se do toho a nechte si chutnat,“ řekl bodře strýček, když vzdal Pánu srdečný dík za toto občerstvení.

Vašík a Eliška se nedali dvakrát pobízet. Loupáčky byly jejich pochoutka. Nakonec přinesla Mařenka ještě překvapení. Pro každého misku čerstvých lesních jahod s cukrem a mlékem. Těch dobrot bylo skoro až moc! Nebylo divu, že odpoledne dětem rychle uběhlo a bylo třeba pomýšlet na návrat.

„Teď můžete být bez velkého spěchu za půl hodiny doma,“ řekla teta. „Ještě před západem slunce, aby rodiče neměli o vás starost. A pěkně je od nás pozdravujte!“

„A zase brzo přijedte,“ zval strýček a sám jim zapřáhl Honzíka do vozíku. Děti pěkně poděkovaly za pohoštění a odjely. Valda se štěkotem běžel zase podle vozíku, až jej ostrý hvizd pána vrátil zpět.

Po chvíli jízdy ukázala náhle Eliška napravo:

„Koukej, Vašíku, to jsou krásné jahody!“ Vašík zastavil.

„Natrháme si je!“ řekl Vašík.

„Tatínek nám to však zakázal,“ namítla Eliška. „Tatínek sem nevidí a nic zlého na tom není,“ rozumoval Vašík a znovu se nerozhodně podíval na krásné jahody. Vždyť byly skoro u cesty. Potom vyskočil z vozíku a Eliška za ním. Honzíka uvázali opratí ke stromu. Místo, na kterém jahody rostly, bylo mnohem rozsáhlejší, než si mysleli. Táhlo se daleko po svahu a tak trvalo dost dlouho, než se děti vrátily k vozíku a vydaly se na další cestu.

Jahody jim chutnaly, ale divná věc – děti už nic netěšilo. Zdálo se jim, že v lese už není tak pěkně jako dříve. Pobízely Honzíka ke spěchu, aby dohonily ztracený čas. Honzík chvíli rychle běžel, ale najednou zabočil k nízkému keři a začal s chutí ožírat jemné listí.

Vašík škubal silně opratí a volal: „Hý! Hý!“ Ale Honzíka nic nevyrušilo z klidu. Pomaličku si vybíral nejlepší lístečky a nejevil nejmenší chuť k pokračování v cestě domů. Všechna námaha byla bezvýsledná.

Co teď? Děti se bezradně rozhlížely. Pod tmavými jedlemi se už šeřilo. Co si pomyslí rodiče, když nepřijdou včas domů?

„Co budeme dělat? Honzo! Ty darebáku! Ty neposlušné kozlisko!“ nadával Vašík.

Eliška začínala plakat: „My jsme také byli neposlušní a vylezli jsme z vozíku. Ted je zase Honzík neposlušný!“ vzlykala.

Vašík se na ni podíval v rozpacích. Ano, měla pravdu. Ted viděl, jak ošklivá a nebezpečná je neposlušnost.

Znovu vystoupil a snažil se domlouváním přimět kozlíka k cestě. Když to nepomohlo, přetáhl ho prutem. Honzík se na něho rozehnal, ale pak se zase věnoval svému listí. Tu i Vašíkovi vyrazily slzičky a trpce litoval své neposlušnosti. Kdyby jenom věděl, co dělat!

Eliška si vzpomněla na modlitbu: „Poprosíme Pána Ježíše o pomoc. Maminka říkala, že Pán Ježíš je vždycky blízko nás a všechno slyší i vidí. Tak jistě vidí i Honzíka, jak je neposlušný.“

„My jsme také byli neposlušní a On to viděl,“ dodal zahanbeně Vašík.

Obě děti si klekly na lesní mech...

Obě děti si klekly na lesní mech a prosily v slzách Pána Ježíše za odpuštění své neposlušnosti.

„Já už si dám opravdu pozor a budu se snažit, abych byl poslušný,“ ujišťoval Vašík.

„Já taky,“ dodala Eliška.

Potom prosili Pána Ježíše, aby jim pomohl, aby se Honzík umoudřil a aby se šťastně dostali domů. Po modlitbě vstali, přišli k vozíku a Vašík uchoпил oprat. Hije! Honzík zabral a dal se zavést zpět na cestu.

„Vidíš,“ jásala Eliška, „Pán Ježíš nás vyslyšel!“ Oba nastoupili, Honzík běžel, jak mohl, a brzy byli z lesa venku. Sluníčko už ale bylo dávno za horami a na kraji lesa potkali tatínka, který jim šel pln starostí naproti. Vašík vše pravdivě vypravoval. O své i kozlíkově neposlušnosti a prosil tatínka za odpuštění.

„Dobrá,“ řekl tatínek, „když vám Pán Ježíš odpustil, odpouštím vám i já. Ale nezapomeňte Mu z celého srdce poděkovat.“

A děti nezapomněly.

„Zkuste mne.“ (Malachiáš 3,10)

Do misijní školy v Indii chodila jedna malá holčička. A chodila tam pravidelně a ráda, protože se jí tam líbilo a chtěla se naučit číst a psát. Kromě toho tam slyšela i jiné, nové a pozoruhodné věci: že v nebesích sídlí jediný, pravý a živý Bůh a že bohové ze dřeva nebo z kamene nejsou k ničemu a nemohou nikdy nikomu pomoci. Tím byla tato holčička velmi znepokojena a doma o tom vyprávěla rodičům. Ti se velmi rozhněvali a zakázali jí dále do školy chodit. Chudák holčička však raději strpěla denně výprask a docházela do školy pravidelně dál, vždyť se jí ty příběhy o Pánu Ježíši tak líbily!

Indové mají ve svých příbytcích domácí modly a před jejich svátky chodí děvčata do přírody natrhat pro ně květiny. Myslí si, že se to jejich bůžkům líbí, a že je za to budou ochraňovat a odvracet od nich všechno neštěstí.

A teď se blížil zas takový jeden pohanský svátek a naše malá přítelkyně si ještě nebyla jista, jak je to vlastně s tou modlou a s živým a pravým Bohem, a proto nevěděla, jak se má tentokrát zachovat. Jednoho dne si řekla cestou do školy:

„Musím to přece zjistit, zda je tomu opravdu tak, jak to říká naše učitelka o svém Bohu a našich bozích. Poprosím křesťanského Boha o tři věci, a jestli mi jen dvě z těch věcí učiní, budu Ho milovat a Jemu sloužit, protože mě už unavuje, že nikdy nedostávám odpovědi od našich bohů.“

Cesta do školy vedla kolem jedné ovocné zahrady, z níž přečnívaly daleko přes zeď nad cestu větve obtížené jablky. Holčička by ráda měla jedno jablíčko, ale krást nechtěla. Poprosila tedy, aby jí Pán jedno jablíčko nechal spadnout na zem, až půjde okolo.

Druhá prosba byla, aby nedostala výprask, až přijde domů ze školy.

A třetí modlitba: ať se jí Bůh ujme, až ji otec zavede do džungle k divným šelmám, jak jí hrozil. A Bůh té holčičce odpověděl.

Když šla druhý den kolem té ovocné zahrady, zavanul vítr a jedno jablíčko spadlo na zem, právě k nohám malé prosebnice.

„Jedna prosba je vyslyšena!“ zajásala a s požitkem se zakousla do jablka.

Jak to však bude večer doma, až se vrátí ze školy? Ale podivná věc! Maminka k ní byla toho večera velmi laskavá a nebila ji. Před spaním se holčička podle svého slibu srdečně pomodlila ke křesťanskému Bohu, který tak zřetelně odpověděl na její prosby. A nyní Ho chtěla milovat a Jemu sloužit.

Brzy však přišla příležitost, aby se Bůh mohl osvědčit i po třetí.

Přišel velký svátek, o kterém jsme už mluvili. Holčička byla teď pevně přesvědčena, že jejich domácí bůžek je jenom nicotná mrtvá modla a odmítla mu tedy přinést květiny, i když jí otec se vší vážností pohrozil trestem, že ji zavede do džungle mezi dravou zvěř. Prohlásila dokonce, že ta modla je docela nanicovatá a bezcenná a že ji tatínek klidně může rozbít.

Otec se velmi rozzlobil, a když nastala noc, zavedl svou dceru do džungle, aby ji tam roztrhaly divoké šelmy. Nebylo mu asi lehké při tomto rozhodnutí, ale ten slepý pohan se domníval, že takovouto obětí usmíří své bohy, které jeho dítě urazilo a rozhněvalo.

Maličká, která už dvakrát zakusila, že Bůh vyslyší modlitby, šla s otcem, k jeho velikému podivení, zcela klidně. Celou cestu však v duchu nepřetržitě volala k Bohu, aby ji ochraňoval. A On to učinil.

Druhý den ráno přišel otec do džungle, třesa se na celém těle, aby se podíval po svém dítěti. Jaké však bylo jeho překvapení, když mu dcerka se zářícím obličejem přišla naproti:

„Vidíš, tatínku, Bůh mě zase uslyšel,“ volala.

Toto však bylo už i pro tatínka mnoho a musel o tom přemýšlet. Nedalo mu pokoje, jak to vlastně s tím křesťanským Bohem je, musel tomu přijít na kloub. A netrvalo dlouho a i on poznal vírou pravého Boha. Nepravá modla byla pak skutečně rozbita a jeho malé dcerce nastaly radostné dny.

Ty ovšem nemusíš Boha tak zkoušet a tak se k němu modlit jako ta indická holčička. Ty dobře víš, že je jen jeden Bůh. Znáš Ho však také jako Otce v nebesích? To totiž mohou jen ti, kteří znají Pána Ježíše jako svého Spasitele. Je totiž psáno:

„Kteřížkoli přijali Ježíše, dal jim moc dítkami Božími býti, těm, kteří věří ve jméno Jeho“ (Jan 1,12).

A kdo tu zkušenost má, ten může k nebeskému Otci přicházet se všemi velikými i malými starostmi a záležitostmi a Jemu je svěřovat.

Obětovaná panenka

Hanička seděla ráno u snídaně s tváří rozzářenou jako sluníčko. Jedla a ani nevěděla, co jí. Její mysl byla zaměstnána radostnou zprávou.

Maminka seděla se svým šitím u okna. Občas zvedla hlavu od práce a podívala se něžným pohledem na rozradostněnou dcerku. Haniččin

tatínek zemřel a maminka byla odkázaná sama na sebe. Měla co dělat, aby dcerku uživila. Malá Hanička už dávno věděla, co to znamená šetřit. Věděla, že krásné věci ve výkladních skříních jsou jen pro ty, kteří mají dost peněz. Byla to však hodná holčička a nezarmucovala maminku nesplnitelnými přáními. Jen jednou měla velké přání a skoro celý rok je tajně nosila v srdci. Teprve nedávno se s ním svěřila mamince.

Ve městě byl hračkářský krám a v jeho výkladu stála panenka. Stálo tam vlastně panenek víc, ale Hanička měla oči jen pro jednu. Možná, že ty druhé byly ještě krásnější, ale tahle se Haničce líbila ze všech nejvíce. Měla ji ráda celým svým malým srdíčkem. Kdyby někdo vedle ní postavil třeba nejkrásnější panenku na světě, Hanička by si vybrala svou. Často běhávala k výkladu podívat se, jestli tam ještě ta panenka je. Pokaždé, když ji uviděla, spokojeně se na ni usmála.

Hanička šetřila halěř za halěřem, desetníček za desetníčkem, někdy spadl do pokladničky i padesátihalěř nebo koruna. Nebylo pro ni toto šetření lehké. Hanička by si ráda koupila také nějakou dobrotu. Doma nikdy nebylo cukroví nebo jiné sladkosti.

Panenka měla na ruce cedulku a na ní bylo napsáno: „16 korun.“ To bylo mnoho peněz! Tuze mnoho desetníků, padesátníků a hlavně mnoho odříkání. Nedávno měla v pokladničce už něco přes deset korun a dnes jí maminka přidala lesklou pětikorunu se slovy: „No tak si běž pro svou panenku.“ A to byla příčina Haniččiny radosti.

Když se nasnídala, vzala krabičku se svými úsporami a pevně ji sevřela v ručce. Dala ještě mamince pusu a zářící štěstím ubírala se ulicemi ke známému obchodu.

Náhle se zarazila. Na chodníku uviděla Markétku. Byla to její spolužačka, ještě chudší než Hanička, často hladová a ustrašená. Měla nevlastního tatínka, který pracoval jenom někdy, často byl opilý a Markétku bez příčiny bil. Teď plakala a hledala něco na zemi.

„Co hledáš, Markétko?“ zeptala se jí.

Markétka se celá třásla, když mezi vzlykáním vykládala, že měla jít pro pivo. Na cestě zakopla, džbán rozbila a část peněz ztratila. V ruce jí

zůstalo jen pár haléřů. Hanička jí pomáhala hledat, ale nic nenašly.

„On mě zabije!“ vzlykala ubohá holčička.

Hanička zbledla. Viděla v duchu zlého tatínka, jak se vrhá se zlostí na drobnou, hubenou Markétku. Slzy jí vstoupily do očí a byla naplněna strachem a soucitem. Tu náhle ucítila v ruce svoji krabičku.

Vždyť má peníze! Může je dát Markétce, aby nebyla bita! Úplně zapomněla na panenku, šla s Markétkou do obchodu, koupily nový džbán i pivo.

„Až budu velká, tak ti to vrátím!“ slibovala potěšená Markétka.

...seděla na její přikrývce milovaná panenka...

Když zůstala Hanička sama, přepočítala zbylé peníze. Měla jen čtyři koruny. U hračkářského krámu tiše polykala slzičky. Milovaná panenka se na ni dívala svým pěkným obličejíčkem. Haničku bolelo srdíčko. Teď už nebude mít tu panenku. Tiše a smutně se ubírala nazpět.

„Tak kdepak máš panenku?“ ptala se maminka. A Hanička se hlasitě rozplakala. Vypravovala o tom, jak pomohla Markétce. Maminka ji přitiskla k sobě. „Ty moje hodná holčičko!“ zašeptala a její srdce se naplnilo radostí nad jednáním dcerky.

Když se Hanička druhý den ráno probudila, seděla na její přikrývce milovaná panenka a usmívala se na ni.

Věř a poslouchej!

Tomáš byl syn zahradníka. Když ukončil školu, pomáhal tatínkovi v zahradě. Jednou večer spolu procházeli zahradou. Tomáš si všiml zapleveleného kousku země a řekl:

„Tatínku, neměl bych to zde překopat, aby se zničil plevel?“

„Ano,“ řekl tatínek, „to můžeš udělat. Ale ten záhon za skleníkem nech tak, jak je.“

Druhý den tatínek odcestoval a Tomáš se dal do kopání. Všechny záhonky důkladně zryl a překopal, až přišel k tomu za skleníkem. Upravené záhony byly teď krásně čisté, ale tento záhon všechno kazil. Nyní byl teprve nápadný.

„Tatínek to včera jistě tak nemyslel,“ říkal si v duchu Tomáš. „Asi si neuvědomil, že semena těchto plevelů zaletí i na překopanou půdu, vzejdou tam a zničí všechnu moji práci. Já to tak nenechám! I půdě prospěje, když se občas zryje. Jsem sice dost unaven, ale pro tatínka se mohu ještě chvíli namáhat. Bude jistě rád.“ A Tomáš překopal i tento záhon.

Večer se tatínek vrátil domů. Synkovu práci prohlížel a pochválil:

„Pěkně jsi to, Tomáši, udělal.“ Když však přišel za skleník, zvolal: „Co

jsi to udělal? Vždyť jsem ti přece výslovně řekl, abys tento záhon nepřekopával!“

Tomáš vysvětloval tatínkovi, proč to udělal: „Neupravený záhon se moc lišil od ostatních, kazil vzhled zahrady a myslel jsem si, že to tak bude lepší.“

Tatínek se vážně a smutně podíval na syna a řekl: „Na tento záhon jsem zasel neobyčejně vzácné a drahé semeno, které mělo rok zůstat v klidu. Teď je ale po všem.“ A zklamán odešel domů.

Zklamán byl i Tomáš. Měl tatínka rád, chtěl mu udělat radost a zatím ho zarmoutil. Ale už se nedalo nic změnit. Kdyby byl jen poslechl, přestože nevěděl, proč to tak tatínek chtěl. Na tento zážitek Tomáš nikdy nezapomněl. Byl mu poučením pro celý život.

Bylo od něho pošetilé, že nedůvěřoval tatínkovi a byl neposlušný. Myslel to dobře, ale přesto to byla neposlušnost a ta má vždy špatné následky.

Oč více škody si působíme, když nedůvěřujeme našemu nebeskému Otci. Dal nám Svá přikázání a my také vždy nevíme, proč máme něco dělat tak a něco zase jinak. Ale On to ví! I když se nám někdy zdá Jeho příkaz nesrozumitelný nebo tvrdý, je správné, když mu důvěřujeme a poslechneme. On nedělá chyby a my se máme podrobit Jeho vůli. Říká nám to ve Svém Slově.

„Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přináseti“ (1. Samuelova 15,22).

A pamatujte: *„Přikázání Jeho nejsou těžká“ (1. ep. Jana 5,3).*

Lež má krátké nohy

Lidka a Pepík byly děti chudé vdovy. Lidka byla o rok starší než její bratr. Ve škole je učitelé často dávali za vzor jiným dětem. Oba byli dobří a pilní žáci. Lidka však měla jednu chybu. Styděla se za to, že její maminka je chudá. Často se dívala se závistí na své spolužačky, které měly bohaté rodiče a nosily krásné šaty. V jejím srdci se usadila závist a činila ji nešťastnou.

„Kdybych tak měla bohaté rodiče,“ vzdychávala.

Maminka pracovala doma pro továrnu. Musela častokrát dělat i v noci, aby vydělala dost peněz na jídlo. Bylo také potřeba kupovat dříví, uhlí, platit světlo a nájem majiteli domu. Tak musela maminka pilně pracovat, aby na všechno vydělala.

Jednoho rána vzbudila děti dříve než jindy a řekla:

„Děti, jsem asi nemocná a dnes je třeba odvést do továrny práci. Vidíte, že tam ještě před vyučováním zaskočíte? Snídani jsem vám už přichystala.“

Děti, jak se sluší a patří, hned vstaly a spěchaly do továrny s maminčinou prací, provázeny její modlitbou.

Jenže tam už stálo mnoho jiných, kteří také odváděli práci. Lidka s Pepíkem museli čekat, až přijdou na řadu.

Když všechno vyřídili, pospíchali domů, protože nechtěli přijít do školy pozdě. Chodili vždycky včas a často bývali opozdilcům dávání za příklad.

Doma odevzdali peníze, vzali školní tašku a vtom tlouklo osm hodin. Maminka je napomenula, aby se každý u pana učitele omluvil.

Dbala na to, aby děti mluvily pravdu. Milovala Pána Ježíše a věděla, že On lež nenávidí. Do školy přiběhli oba udýcháni.

Pan učitel se na Pepíka udiveně podíval. Nebyl u něho na pozdní příchod zvyklý. Ten mu podle pravdy všechno vysvětlil. Řekl mu, že maminka ráno onemocněla a že museli místo ní odevzdat práci. Pan učitel mu poklepal na rameno a povídal:

„Jen tak dál, milý hochu. Až dorosteš, bude mít maminka v tobě velkou oporu, pomoc i radost. Těší mě, že mamince pomáháš. Kdybys ještě někdy musel něco podobného obstarat, nemusíš tak spěchat. Nic se nestane, když přijdeš později. Víím, že ty to nezneužiješ. Jdi a posaď se.“

A co Lidka?

Když stoupala po schodech ke své třídě, bojovaly v ní dvě myšlenky.

Lidka stála zrudlá u tabule...

Jeden hlas říkal: „Poslechni maminku!“ Druhý odporoval: „Přece nebudeš říkat pravdu, co by tomu řekly bohaté holky? Jen si představ, jaký obličej udělá Helena, až řekneš, že jsi byla odvádět maminčinu práci! A jak se ušklibne bohatá, ale hloupá a líná Olina! Raději to neříkej, vždyť nemusí vědět, že jsi tak chudá.“

Pan učitel se tázavě podíval na vstupující Lidku a řekl:

„Copak se ti, Lidko, přihodilo? To u tebe nebývá zvykem, abys chodila pozdě do školy.“ A už chtěl, říci, aby se posadila na své místo, když mu Lidka vskočila do řeči:

„Maminka dnes zaspala.“

Pan učitel se prudce obrátil. Podíval se zpytavě na Lidku, jako kdyby se chtěl přesvědčit, zda dobře slyšel. Potom se jeho přívětivý obličej zachmuřil a povídal:

„Považoval jsem tě vždycky za pravdomluvné děvče. Dával jsem tě za vzor jiným. Teď však vidím, že jsem se v tobě zklamal, že jsi lhářka. Styď se! Dnes ráno, okolo šesté hodiny, jsem viděl tvoji maminku u pekaře. Kupovala pro vás housky. Do školy to máš pět minut. Jak můžeš říci, že maminka zaspala? Přiveďte Pepíka!“

Lidka stála zrudlá u tabule a neodvážila se zvednout hlavu. Proč jen neřekla pravdu? Proč jen poslechla ten zlý hlas ve svém srdci?

Pepík přišel, a když viděl Lidku stát se sklopenou hlavou, nevěděl, co se stalo. Na učitelovu otázku pravdivě vysvětlil, proč přišli oba pozdě do školy a mohl se vrátit do své třídy.

Pan učitel se obrátil k Lidce a řekl: „Pamatuj si, že lež má krátké nohy. S ní daleko nedojdeš. Myslel jsem si, že jsi vzorná žákyně, ale vidím, že jsem se mýlil.“

Od té doby se Lidka necítila ve škole dobře. Zdálo se jí, že na ni každý hledí úkosem, že jí už nevěří, i když nic neříkají. Ani pan učitel ji už nedával za příklad.

Takové následky měla zdánlivě nepatrná a nevinná lež. Oč lepší by bylo, kdyby jednala tak otevřeně, jako její bratr Pepík. Pepíka pan učitel pochválil a ji nazval lhářkou.

Lež nikdy nepřináší dobré ovoce, nýbrž jen zlo a pohrdání.

Jenda a příchod Páně

Jenda byl poslíčkem u jednoho lékaře. Jeho pán miloval Pána Ježíše jako svého Pána a Spasitele. V jeho velkém pokoji se často scházeli věřící ke společnému uvažování Písma. Bylo tam zvěstováno i radostné poselství o Spasiteli hříšníků neobráceným lidem z města i okolí, kteří se dali pozvat. Jenda otvíral pozvaným dveře a ukazoval jim cestu. Při shromáždění si vždy sedl ke vchodu, aby slyšel, o čem se bude mluvit.

V jednom shromáždění se uvažovalo o příchodu Páně. Bylo čteno mnoho míst z Božího Slova, svědčících o tom, že Pán Ježíš opět přijde, aby vzal k Sobě do Otcovského domu ty, kteří byli vírou v Něho zproštěni všech svých hříchů. Ale ti, kteří v Pána Ježíše neuvěřili, budou zanecháni na zemi, kde zakusí hrozné Boží soudy.

Když shromáždění skončilo a lidé se, rozešli, zeptal se lékař svého poslíčka:

„Jendo, rozuměl jsi dobře, o čem se dnes mluvilo?“ „Ano, pane doktore,“ zněla odpověď.

„Tak tedy víš, co Pán Ježíš učiní, až přijde?“

„Ano, pane doktore,“ odpověděl opět Jenda.

„Dobrá,“ pokračoval věřící lékař, „já jsem ti chtěl jenom říci, že až Pán Ježíš přijde, nebudu už nic potřebovat. Všechny mé věci budou potom patřit tobě. Celý tento dům bude tvůj.“

Jenda samým údivem ani nepoděkoval. Neočekávané bohatství ho úplně zmátlo. Vždyť bude majitelem krásného domu s pěkným nábytkem. Bude mít auto a mnoho peněz! Ani usnout nemohl. Stále o tom přemýšlel. Jak se tak v posteli převaloval, najednou ho napadlo:

„Na co mi bude dům, auto i peníze, když Pán Ježíš přijde a vezme si Svě do nebe? K čemu mi bude bohatství, když se zde budu muset se-

Klepal na dveře...

tkat s Božími soudy? Raději bych patřil k těm opatrným pannám. Nechtěl bych na věky stát s bláznivými pannami před zavřenými dveřmi do nebe.“

Hodiny míjely a Jenda přemýšlel stále úporněji. Jedna myšlenka honila druhou. Jeho strach a tíseň rostly. Jenda už nevydržel ležet. Vyskočil z postele a po tmě hledal cestu k pánovu pokoji. Klepal na dveře tak dlouho, až se pan doktor probudil a otevřel mu.

„Copak se děje, Jendo?“ ptal se s údivem.

„Pane doktore, nezlobte se, ale já nechci váš dům, až Pán Ježíš přijde.“

„Tak?“ řekl doktor. „A co tedy chceš?“

„Pane doktore, já chci být připraven a jít s Pánem Ježíšem do nebe!“

Tato odpověď pana doktora potěšila. Oblékl se a zavedl Jendu do pokoje. Mluvili spolu, potom poklekl a modlil se. Jenda prosil za odpuštění hříchů. A věrný Spasitel, který je dnem i nocí připraven darovat prosícím hříšníkům spásu a pokoj, vyslyšel vážné volání obou modlitebníků. Jenda našel pokoj s Bohem skrze víru v Pána Ježíše Krista a Jeho drahou krev, která očišťuje od všelikého hříchu. Nyní byl omyt Jeho krví. (1. ep. Jana 1,7, Zjevení 1,5.6). Už se nemusel bát příchodu Páně! Teď mohl s věřícími volat: „*Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši*“ (Zj. 22,20).

A co vy? Jste připraveni? Co kdyby přišel Pán Ježíš třeba dnes? Poslyšte, co o tom řekl Pán Ježíš svým učedníkům: „*Bdětež tedy, poněvadž nevíte, kdy Pán přijde, u večer-li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno, aby snad přijda v nenadále, nenalezl vás a vy spíte*“ (Marek, 13,35.36).

Udělejte to jako Jenda. Odevzdejte své srdce Pánu Ježíši, On vás očistí od všech hříchů a dá vám sílu k věrnému obcování. Pak Ho můžete čekat s radostí bez vší bázně!

Jirka a jeho zlatka

Byl studený, nevlídný večer, chuchvalce mlhy se válely ulicemi, halíce

lidi i zvířata do nepříjemně vlhké a studené páry.

Ale malý Jirka si z toho nic nedělal, ačkoliv jeho kabátek i kalhoty byly již velmi obnošené a tenké, takže voda měla volný přístup do jeho bot a zase z nich ven. Dnes mu nemohlo nic pokazit dobrou náladu! Jeho radostí zářící oči hleděly vesele do nevlídného večera, když se ubíral na obvyklou schůzku, kde pan Čermák vyprávěl dětem různé příběhy.

Copak bylo asi příčinou jeho veselé a radostné nálady?

Nuže, Jirka měl v kapse celou zlatku a byl by hlasitě zavýskal při pomýšlení, co všechno si za to bude moci koupit k utišení svého již dost velkého hladu. Cestou musel stále přemýšlet o tom, co by ještě mohl za své peníze koupit.

„No, už si něco výhodného najdu,“ říkal si sám pro sebe.

Byl tak zaměstnán svým pokladem, že se až podivil, když najednou stál u cíle své cesty. Byla to stará velká budova, do které bez váhání vstoupil. Vešel do malého sálu, který se pomalu naplňoval malými posluchači. Konečně přišel pan Čermák a s ním nějaký cizí pán.

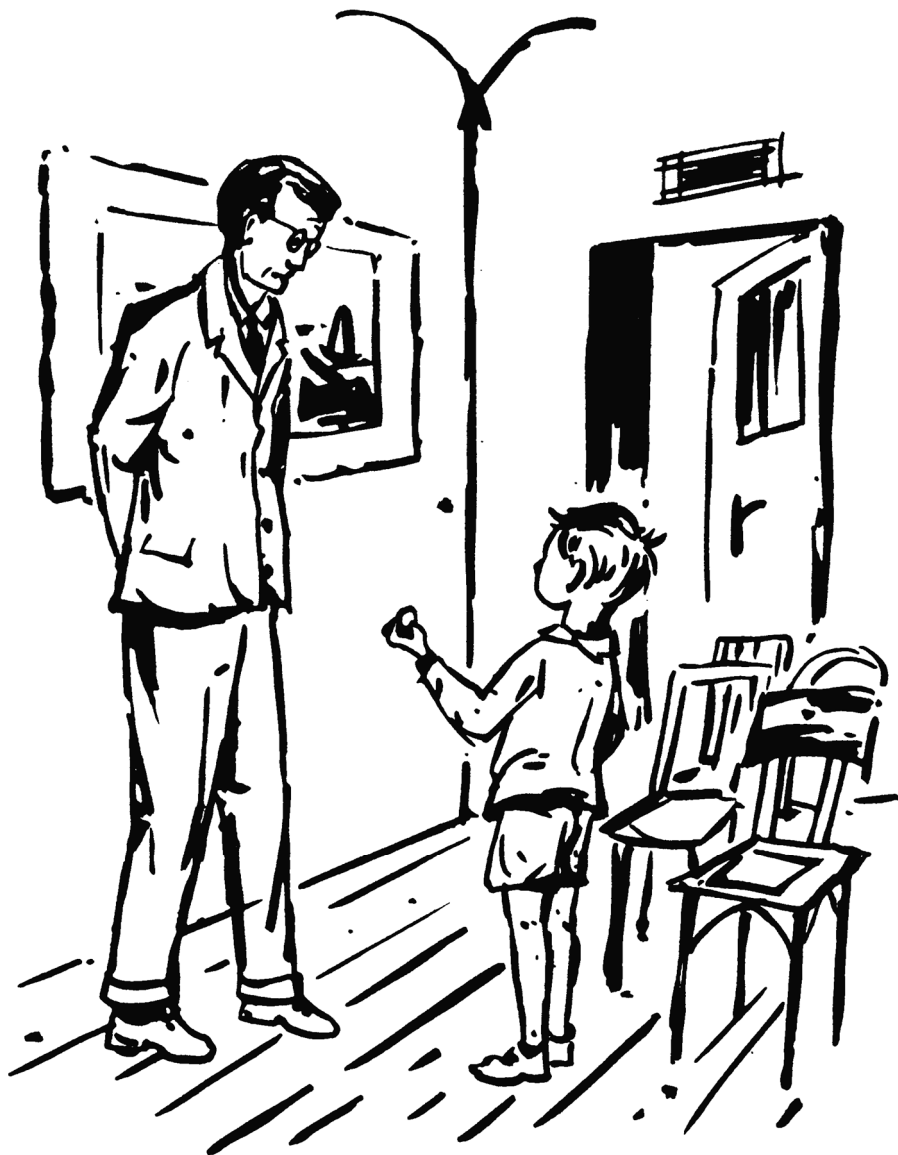
Pan Čermák přívětivě pozdravil a postavil se se svým průvodcem do středu malého hloučku dětí.

„To je pan Gustav Arnold, děti,“ řekl pan Čermák „a bude vám vyprávět o svých zkušenostech z Číny, kde mnoho let pracoval v díle evangelia jako misionář.“

Děti ztichly jako myšky. No, tohle bude přece něco!

A pan Arnold již začal vyprávět. Mluvil o velikých povodních, které se v Číně velmi často vyskytují, o bídě a hladu a o řádění lupičů i o mnohých jiných těžkostech, jimiž ta země velice trpí. Potom vyprávěl i o Pánu Ježíši a o tom, jaké změny působí v životě tamějších lidí – lidí takzvaně dobrých a i největších darebáků a zločinců.

Bylo to tak krásné vyprávění o tomto Spasiteli hříšníků, že Jirka dychtivostí a dojetím sotva dýchal. Jeho srdce i smysly byly cele zaujaty tím, co slyšel. Když vyprávěč skončil, Jirka zhluboka vzdychl a zamýšleně se opřel o svoji židli. Co by za to dal, kdyby také mohl být takovým misionářem v Číně – jenže copak mohl dokázat on, takový malý

...podával misionáři v ušmudlané dlani svou zlatku.

chudý hoch?

Rozpačitě strčil ruce do kapes a tu jeho prsty nahmataly drahocennou zlatku.

Jirkovi zazářily oči! Ostatní hoši se již kupili kolem pana Čermáka, ale Jirka se tiše přiblížil k panu Arnoldovi a ostýchavě řekl:

„Prosím, pane, já bych vám také rád pomohl – ale já více nemám, jenom tuto jednu zlatku – byla by vám něco platná?“

A s těmito slovy rozpačitě podával misionáři v ušmudlané dlani svou zlatku. Pan Arnold se na něho překvapeně podíval a potom dojatě řekl:

„Milý hochu, a ty mi skutečně chceš dát tu zlatku? Můžeš si ji odřící?“

Jirka rychle přikývl a vtiskl zlatku misionáři do ruky.

Za malou chvíli se Jiřík vracel ze shromáždění domů. Nadšením úplně zapomněl na svůj hlad. Vzpomněl si, že se pan Arnold také ptal, zdali by se přítomní nechtěli modlit za něho a jeho práci. Jirka nyní cítil, že má také i on odpovědnost za toto dílo, a že nyní tedy se za to musí pravidelně modlit.

Když se misionář Gustav Arnold zase vrátil do Číny, uvažoval o tom, jak by nejlépe využil tu zlatku od Jirky – bylo to pro něho něco jako posvátný odkaz. Nakonec za ni koupil Janovo evangelium v čínském jazyku a čekal na vhodnou příležitost, aby je mohl upotřebit.

Ta se brzy naskytla.

Jednoho rána měl v nějaké záležitosti navštívit jednoho mandarína (vysokého čínského státního úředníka). Když se rozhovor chýlil ku konci, zeptal se mandarín pana Arnolda, jaké že je to nové učení o Pánu Ježíši, které přináší, a o němž on, mandarín, již mnoho slyšel. Pan Arnold mu to jednoduše a jasně vysvětlil a potom vytáhl z kapsy ono Janovo evangelium, koupené za Jirkův peníz, podal mu je a řekl:

„Tato knížka vám dá další vysvětlení a cenná poučení o té věci!“

Mandarín byl dárkem velice potěšen a slíbil, že bude v knížce pilně číst.

„Zcela jistě v ní budu číst, budete ubezpečen,“ řekl ještě při odchodu

pana Arnolda.

Znovu a znovu četl v té předivné knížce a přemýšlel o významu toho, co četl.

Čím dále, tím více poznával osobu a dílo Pána Ježíše a nakonec se sklonil před Spasitelem světa, kterého poznal pilným čtením v té knížce.

Potom napsal panu Arnoldovi a ten mu ještě mnohé vysvětlil a o cestě spasení a milosti pověděl.

„Chci následovat Pána Ježíše,“ psal ten mandarín, „je mým Spasitelem a jediným, kdo je hoden toho, abych se Mu klaněl.“

O tom všem napsal pan Arnold svému příteli panu Čermákovi.

„A prosím Tě, řekni to tomu chlapci, který mi dal tu zlatku. Vypravuj mu o tom, jakého vzácného výsledku bylo tou zlatkou dosaženo.“

Pan Čermák přečetl dopis Jirkovi a nakonec mu jej dal na památku.

A ty se tomu jistě nedivíš, že Jirka považuje tento dopis za jeden ze svých největších pokladů!

Dobry pastyr

„Jako pastyr stádo své pásti bude, do náruči svého shromáždí jehňátka, a v klíně svém je ponese...“ (Izaiáš 40,11).

Jakási žena potkávala často pastýře s jeho stádem. Povšimla si, že pastýř stále nosí jednu mladou ovci ve své náruči. Zeptala se ho po příčině.

„Podívejte se,“ řekl pastýř, „její nožka je zlomená.“ „Jak k tomu přišla?“

„Já sám jsem jí to udělal.“

„To je surové, jak jste mohl něco takového udělat?“ „Nuže,“ vysvětloval pastýř, „to bylo tak: Tato ovce byla rozpustilá, neposlušná a velmi vzpurná. Nechtěla poslouchat můj hlas. Buď odběhla docela sama od stáda, nebo odváděla také ještě ostatní s sebou na nebezpečná místa. A tak jsem to zvíře, abych ochránil jeho vlastní život a

Nyní ji беру do náruče...

také i celé stádo, vzal do náruče a zlomil mu nohu. Přitom jsem i sám ve svém srdci pocítil hlubokou bolest.“

„Ale proč ji nenecháte doma, dokud se nožka nezahojí?“

„To právě bych nerad udělal. Zvíře náleží rovněž ke stádu, je to právě tak moje ovce jako i ostatní a nyní mne potřebuje více než ty druhé. Nyní ji беру do náruče, a když ji pokládám do trávy, podám jí často sám tu nejlepší píci a přináším jí tu nejlepší vodu a velice dobře si spolu rozumíme.“

„A nezůstane natrvalo chromá?“

„Ó ne, brzy jí bude lépe. Ale to již nebude ta ovce jako dříve. Nyní mne miluje a důvěřuje mi a zná můj hlas lépe nežli dříve a já s ní nebudu mít potom žádnou práci.“

Cikánský chlapec

Béla byl štíhlý cikánský chlapec s černými kudrnatými vlasy a s lesklými černými očima. Častokrát večer se smutně díval za vesnickými dětmi, jak spěchají domů, aby se svými rodiči zasedly za prostřený stůl. Bylo to sice také pěkné cestovat vozem po různých krajích po světě a večer spát ve voze nebo pod vozem. Kočovní život je tolik volný, ničím nevázaný, – stále plný změn a přinášející každého dne něco nového. Ale Béla si přece někdy myslel, že by bylo dobré zkusit jednou žít určitý čas u některého sedláka v dobře zařízené domácnosti. A tak jednoho dne překvapil své rodiče přáním, že by chtěl jít do služby k nějakému sedlákovi.

„Ach, Bélo! Toho budeš brzy litovat!“ – řekl jeho otec. „Tam nemůžeš jít!“

A matka se mu posmívala: „U takových hloupých lidí bys chtěl pracovat? Však ono se ti to u těch sedláků brzy zprotiví a ještě rád a rychle se mezi nás zase vrátíš!“

Ale tím, že mu nevěřili, že by chtěl jít pracovat, jenom Bélu ještě víc utvrdili v jeho předsevzetí. Když právě projížděli jednou pěknou ves-

nicí, seskočil Béla po rychlém rozloučení z vozu a již se potuloval ulicemi, hledaje práci. Přišel tak k jednomu domu, který se mu velice zalíbil. Jak se lišil od jejich malého, špinavého vozu, kde se Béla narodil a kde také vyrostl! Jak čisto tu bylo před dveřmi i na kamenných schodech! Psa, který se rozštěkal a běžel proti němu, Béla několika laskavými slovy utišíl. K údivu sedláka, který právě vyšel, pes Nero už stál s vrtícím ocasem po boku štíhlého chlapce, který se hned bez okolků ptal, zda by pro něho neměli nějakou práci.

„A dovedeš vůbec něco?“ táže se sedlák a dívá se na mladého cikána tak trochu s nedůvěrou.

„Ó ano, já umím ledacos a co byste ještě dále chtěli, se brzo naučím!“ odpověděl Béla se smíchem, ukazuje své zdravé, bílé zuby.

„Tak pojď dále k obědu a potom uvidíme,“ pobídl ho sedlák dobrácky a šel s Bélou do pěkné, čisté kuchyně. Paní toho domu, odrostlé děti, čeledín a služka už seděli za stolem u jídla a Bélovi hned také přisunuli jeden talíř. Chutnalo mu náramně všechno, co bylo na talíři a jeho živé, bystré oči brzy postřehly, jak se má správně držet lžice a vidlička. Doma jedl téměř vždycky jenom rukama. Bélu velice překvapilo, když hospodář nakonec sňal s hlavy čepičku a nábožným hlasem se pomodlil. Jej nikdo neučil modlit se.

Sedlák mu dával různou práci a ukázalo se, že Béla je docela šikovný hoch. Nelíbilo se mu však, že musí pracovat až do večera. Tvářil se nechápavě, když se sedlák po večeři zase modlil a předčítal něco z malé knížky. Ale všichni byli k Bélovi hodní a jídlo bylo tak dobré, že se rozhodl, že tam zůstane.

Tak uplynulo několik dní. Byla právě doba žní a to se pro hbitého, svalnatého mladíka vždy nějaká práce najde. Na nějaké hovory s ním ovšem neměl nikdo mnoho času, ale Béla sám od sebe začal dávat dobrý pozor, když se ráno a večer četlo z oné knihy. Jak divné věci v ní byly!

Jednou večer po práci stál Béla před domovními dveřmi a díval se do dálky. Kde asi mohla být jeho družina? Kolem přeběhl nějaký chlapec

a hrál na foukací harmoniku. V Bélovi to probudilo celou řadu vzpomínek. Viděl se, jak sedí v kruhu své družiny u táborového ohně a jak hraje na foukací harmoniku, kterou vyžebrel na jednom vesnickém chlapci. Otec volal: „Prima! Prima! Ted to bylo pěkné!“ A nyní sám otec hrál na své staré housle a ta hudba se tolik rozezvučela v srdci zamyšleného hochy, tak lákavě zněla a se zvláštní podmaňující mocí! V Bélovi se znovu probudila touha po kočovnickém životě. „Pryč odtud, pryč!“ bylo to jediné, co ho ještě napadlo. A již se chtěl vzchopit a odejít, ale pak se mu přece jen zdálo, že by se s tím laskavým sedlákem měl alespoň rozloučit pozdravem. Šel tedy do kuchyně, kde myslel, že ho najde, ale sedlák tam nebyl. A Béla byl nakonec rád, protože by se byl musel stydět před zpytavými zraky sedláka, které by se jistě ptaly, zda nechce utéci z práce. Rozpačitě se podíval kolem sebe. Na stole ležela známá malá kniha. A jak už to měl od mala v krvi, že nemohl jen tak nechat něco ležet, rychle se rozeběhl, uchopil tu knihu, schoval ji do kapsy a potichoučku se vytratil ze světnice ven do začínající noci.

Po nějaké době hledání Béla přece jen našel svou družinu. Všichni se smáli a tropili si z něho žerty. Věděli, že nezůstane dlouho pryč. Ale Béla jen pyšně pohodil hlavou a chlubil se, jak velice pracoval a jak mu to docela dobře šlo. Řekl jim, že přišel jen tak na návštěvu a že asi zase brzy odejde. Ale pak mu bylo tak dobře u plápolajícího ohně, na němž se právě pekl ježek, a protože měl notný hlad, s chutí jim ho pomohl sníst. A přece ho hned napadlo srovnání: zde takový divoký, hlučný houf, který se nedočkavě s neumytýma rukama ihned pustil do hodování – a tam ve vesnici, v domě sedláka, laskaví a pořádkumilovní lidé!

„Ale já jsem s sebou také něco přinesl!“ zvolal Béla. „No vida ho, kluka jednoho! Ukaž honem, co to je!“ Béla vytáhl z kapsy malou knížku.

„Ach, knížka, knížka! Pojd' sem honem, Grigore, ty přece umíš číst! Přečti nám, co to Béla přinesl!“

Malý Grigor, který jediný z družiny dovedl plynně číst, pyšně tu knihu převzal. Otřel si ruce o kalhoty, otevřel knihu na první straně a řekl: „Pozor, to je nějaká svatá kniha! Tady je napsáno: Nový zákon Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista!“ Někteří cikáni už cosi slyšeli o Ježíšovi.

Babička věděla, že to prý byl Boží Syn, pokývla hlavou a řekla:

„To bude jistě něco dobrého, tak jen čti, Grigore!“

Grigor přelétl zrakem první stránku, kde bylo mnoho jmen, která vynechal. Potom však začal nahlas číst o Josefovi a Marii a o dítěti, které se mělo jmenovat Ježíš a mělo vyprostit Svůj lid z jejich hříchů. Potom četl o mudrcích z východní země a o útěku do Egypta. Všichni, staří i mladí, byli zticha a pozorně naslouchali. Když pak Grigor knihu zavřel, zvolali spokojeně:

„To je, Bélo, něco dobrého! Zítřka nám musí Grigor zase kousek přečíst.“

A tak každého večera seděla družina cikánů kolem Grigora a stále s větší pozorností naslouchala příběhům o Ježíši. Bylo jim to všechno tak nové. Mnohý z nich se ovšem při čtení necítil dost dobře: tento Ježíš mluvil a žil úplně jinak než oni. Proto také dobře rozuměli, že Bůh zavolal z nebe:

„Tento je ten Můj milý Syn, v Němž se Mi dobře zalíbilo.“

V nich nemohl mít Bůh žádné zalíbení, to dobře cítili. Ale přece chtěli slyšet, co bude v té knížce dále. Tak tiše jistě nikdy netrávili večery jako nyní, co se mezi ně dostala ta svatá kniha! Ale Béla ji stále ještě považoval za svůj majetek. Po každém předčítání ji Grigorovi vždycky vzal a schoval si ji do kapsy.

Jednoho večera četl Grigor krásný příběh o tom, jak Ježíš k Sobě nechával přicházet malé děti. Všem se to velice líbilo. Jistě by si vzal na klín i cikánské děti a choval je. Potom bylo čteno o jednom člověku, který se tázal Ježíše, co musí dělat, aby získal věčný život. Všichni napjatě poslouchali. Věčný život? Kdekdo z nich se ve svém nitru bál smrti. Co asi musí člověk dělat, aby měl věčný život? Slyšeli, že musí zachovávat Boží přikázání a hned na to byla některá také vyjmenována: *„Nezabiješ, nezczoložíš, nebudeš krást!“*

Grigor, rozrušen, přestal číst, a také na ostatních bylo vidět, že jsou nemile překvapeni. „Nebudeš krást!“ – opakoval Grigor tiše, jako by se chtěl ujistit, že to tam opravdu je takto napsáno. Vždyť mezi nimi

všichni kradli. Jaksi bezradně se dívali jeden na druhého. A Béla dokonce ukradl i tuto svatou knihu!

„Možná, že to pro cikány neplatí,“ přerušil po chvíli ticho Bélův otec. Ale ani sám nevěřil příliš této útěše, a proto nic nenamítal, když Grigor odpověděl:

Všichni, staří i mladí, byli zticha a pozorně naslouchali.

„My jsme se před chvílí radovali, že všechna ta dobrá slova platí pro cikány. A předtím řekl jednou Ježíš: *„Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste!“* To jistě i zde Ježíš myslí, že žádný nemá krást. To určitě platí i pro nás!“

Nato zavřel knihu a podal ji Bélovi. – Toho večera se všichni rozcházeli s podivným tichem a šli spát.

Jenomže s usnutím to tentokrát nebylo tak lehké jako jindy. Béla se stále neklidně převracel sem a tam a díval se na zářící hvězdy. Dříve mu ve spánku nikdy nevadily. Ale dnes se mu vždy znovu a znovu opakovalo ono tolik vážné slovo: „Nebudeš krást!“ a padlo mu to těžko na srdce, že sám okradl právě ty lidi, kteří se k němu chovali s takovou vlídností! Nakonec tiše vstal, zašeptal něco svému psovi, který hned zbystřil uši a chtěl svého pána doprovázet na noční cestě, a spěšně opustil tábor. Šel nocí mnoho hodin, až nakonec, únavou, ulehl v jednom lesíku a ihned tvrdě a beze snu usnul. Svěží se zase probudil, když už slunce prozařovalo korunami stromů a rychle se vydal na další cestu. O poledni dorazil do vesnice, kde o žních několik dní pracoval. Nejedl nic víc, než hrst ostružin; neboť ačkoli měl po cestě nejednu příležitost něco si vzít, vždy si to rozmyslel, protože v uších mu stále ještě znělo: „Nebudeš krást!“

Ne s takovou smělostí jako poprvé, nýbrž poněkud ostýchavě vstupoval Béla do sedlákova domu, kde ho selka opět velice vlídně přivítala.

„To je pěkné, že se zase necháváš vidět!“ řekla. „Bylo nám to líto, že jsi tenkrát tak brzy zmizel; byli bychom tě tu tolik potřebovali!“

„Mám tu... s sebou zpátky... tu... knihu!“ koktal Béla a vyňal z kapsy Nový zákon.

„Pojď sem honem, tatínku!“ zavolala žena a sedlák hned přišel. Okamžitě poznal Bélu a nemálo se podivil, když mu navracel do rukou odcizený majetek.

„Ach tak! To ty sis tenkrát vzal ten Nový zákon!“ řekl muž vážně.

„My jsme vůbec nevěděli, kam se poděl. A dovedeš vůbec číst?“

„Já ne. Ale jeden z nás čte docela dobře. Ten nám z něj vždycky večer

předčítal.“

„Podívejme! Ale co tě jen přivedlo k tomu, že jsi sem přišel tu knížku vrátit?“ tázal se sedlák zvědavě.

„Protože Ježíš tam říká: „Nebudeš krást!“ – řekl Béla a snědou tvář mu jako plamen zalil ruměnec studu.

„To mne těší, že se chceš řídit tím, co říká Ježíš. A podívej se, On mi nyní tiše říká, abych ti tu knihu zase dal zpět. Chcete si jí vážit a dále si z ní předčítat?“

„Ó ano, a rádi!“ sliboval Béla slavnostně a s radostí.

Hospodář a selka ho pak ještě pozvali k obědu. Potom se zase Béla navrátil ke své družině. Dorazil do tábora již příštího dne a byl s jásotem přivítán. A jak veliká byla teprve radost, když jim vypravoval, že jim nyní ta svatá kniha právoplatně a navždy patří.

Cikáni dále hledali v Boží knize. Stále víc a lépe se učili znát Spasitele a poznali, že On má moc udělit všechno to, po čem, aniž si to třeba jasně uvědomuje, touží i srdce cikána: pokoj pro duši a věčný život. Poznali a pochopili, že Pán Ježíš ten drahý poklad získal i pro ně, když zemřel na golgotském kříži.

Tak se dostalo evangelium k cikánům a podnes tam působí.

Příběh o Evičce

O Evičce se mohlo říci, že byla pilnou a věrnou žákyní nedělní školy. Její rodiče bydleli daleko za vesnicí a Evička musela jít tři čtvrtě hodiny k místu, kde byla nedělní škola. Přesto přicházela mezi prvními a vynechala jen málokdy. Strýček měl z Evičky velkou radost. Nejen proto, že chodila pravidelně do nedělní školy, ale i proto, že byla jednou z nejpozornějších posluchaček. Jen se jí míhaly prstíky ve vzduchu, když se strýček na něco ptal. Často se také hlásila, aby si dala vysvětlit něco, čemu neporozuměla.

„To bude jednou pravá učednice a služebnice Páně,“ myslíval si často

...i v ten den stála u cesty cukrárna.

strýček, když pozoroval holčičku, jež tak živě přikládala srdce k Božímu slovu.

Náhle však její horlivost polevila. Přicházela sice i nadále pravidelně, ale její zájem se zmenšil. Na otázky sotva odpověděla a na svém místě seděla tiše a netečně.

Teď si strýček často pomyslel: „U Evy to je, jako by člověk kázal do hluchých uší.“

Marně strýček přemýšlel o příčině této změny. Až mnohem později se vysvětlilo, odkud pramenila „němota a hluchota“ holčičky, kdysi tak živé a plné zájmu. Evička totiž podlehla zlu.

Při cestě dolů do vesnice vídávala Evička po pravé straně cesty malou cukrárnu. Častokrát před ní postála a s rostoucí chutí si prohlížela všelijaké dobré věci. Doma takové sladkosti nemívávala. Nebylo divu, že se jí při pohledu na výkladní skříň cukrárny sbíhaly sliny v ústech.

A jednoho dne přišlo pokušení.

V nedělní škole se konala sbírka na misii v dalekých pohanských krajích. Maminka jí dala na sbírku pět korun. Eva se cítila bohatá jako královna. Těšila se na tu chvíli, kdy bude moci dát celou pěťikorunu na sbírku. Avšak i v ten den stála u cesty cukrárna. Evička u ní postála a prohlížela dobroty. Tu se přiblížil pokušitel.

„Za korunu si toho můžeš mnoho koupit,“ našeptával. „A ještě ti čtyři koruny zůstanou. To je taky dost.“ Evička se chtěla odvrátit, ale ty dobré věci jí pořád vábily. Za chvíli byla uvnitř a v ruce držela krabičku bonbónů.

Podruhé už to šlo rychleji. Brzy se stalo pravidlem, že si z peněz na sbírky brala na mlsání. A ještě si pochvalovala, že o tom nikdo neví. Ale divná věc – od té doby neměla žádné potěšení z krásných příběhů, které v nedělní škole slýchala. Často se jí stávalo, že večer nemohla usnout. Převalovala se v posteli, až ji únava přemohla. Břemeno jejího svědomí bylo stále těžší. Myslela si, že se jí uleví, když svého hříchu zanechá. Ale ani to jí nepomohlo.

Až jednou vyprávěl strýček o Zacheovi. Evička napjatě poslouchala,

ani slovíčko jí neušlo. A najednou jí bylo jasno: „Hřích musí vyznat!“ Evička po nedělní škole pověděla o svém hříchu strýčkovi. Potom řekla všechno doma rodičům a ti ji vedli k Pánu Ježíši. Na kolenou prosila za odpuštění a pocítila Spasitelovu milost. Do jejího srdce se vrátila radost a Evička se stala opět jednou z nejpozornějších žaček.

„Jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. ep. Jana 1,9)

Veliká pokrývka

Stíny podzimního večera se pomalu dloužily po lukách a polích kolem jednoho horského zemědělského stavení. Vzduch byl ostře svěží, jak tomu na horách bývá a nebe mělo zvláštní šedomodrou barvu, která obvykle ohlašuje první mráz.

Po zahradě u domu chodil váhavými kroky, zamyšlen, starší chlapec. Byl to Jan, nejstarší hoch z rodiny. Měl brzy odcestovat do města a začít tam studovat na vysoké škole na lékaře. Již na obecné škole se dobře učil, a když mu bylo jedenáct roků, prohlásil jeho starý učitel, že to v životě jistě někam dopravuje a že sám už nemá, čemu by ho více naučil. Proto bylo rozhodnuto, aby šel studovat do sousedního města a pak na gymnasium, které úspěšně dokončil. Cesta na vysokou školu byla otevřená!

Ale na obzoru vystával jeden velmi temný mrak a zdálo se, jakoby všechny Janovy plány a touhy mohly být rázem zmařeny.

Ten rok byl totiž pro zemědělce na horách velice špatný. Nepřetržité deště velice poškodily sklizeň sena a mráz ničil úrodu. Na poli stál již jenom oves. V tomto kraji se sklízel až koncem září a na této sklizni závisela Janova budoucnost. Janův tatínek nebyl žádný boháč a dovolit synovi jít na studie znamenalo pro něho veliké vydání.

„Ano,“ řekl mu krátce předtím, „mám, Jendo, obavy, že z tvých studií nebude asi nic. Jestli něco nevyděláme na sklizni ovsa, nebudu mít pro tebe ani halěř. Musel bych pak propustit čeledína a ty bys musel

pracovat se mnou. Proč jsem jenom našel tolik ovsů! A jak pěkný je ještě!“

A jak to říkal, díval se s ustaranou tváří po velikém, dlouhém poli, které končilo až někde na obzoru. V jeho očích se zračily obavy při pohledu na oblohu, která nevěstila nic dobrého.

Syn tiše naslouchal. Vždyť co na to mohl říci? Ale v jeho srdci to burácelo velikou bouří. Tedy nadarmo se ve škole tolik učil, nadarmo okusil a těšil se z ovoce vědy – všechna jeho práce, všechna jeho námaha byla k ničemu!

Otec odešel a Jan zůstal sám se svými temnými myšlenkami. Chvilími se v chůzi zastavil a pohlédl s úzkostlivým zrakem na nebe, kde se rozsvěcovaly první hvězdy. S pochmurným šelestem spadl se stromu jeden list a zavadil mu o ucho. Jinak bylo úplné ticho. Přírody jakoby se zmocňoval hluboký spánek. Ale právě to veliké ticho ještě více stupňovalo v Jendovi beznaděj, že se bude muset vzdát svých nejkrásnějších plánů. Jak by byl rád, kdyby zaslechl, že začíná foukat silný vítr a na zem začínají padat první kapky deště. Ba chvílemi se mu zdálo, že od jihu jakoby něco vanulo, ale bylo to jenom zdání. Větrná korouhvička na střeše stodoly ukazovala nepohnutelně na sever a teploměr mluvil až příliš jasnou řečí. Před chvílí bylo ještě šest stupňů, potom pět a nyní už jen tři stupně nad nulou.

„Ach, ano, této noci jistě bude mráz a ráno bude asi ještě větší,“ povzdychl si Jan pro sebe a zachmuřeně se díval do neurčita. „Přece jsem tolik prosil Pána Ježíše, aby mi požehnal na studiích! Jak často jsem Mu říkal, že bych se tak rád stal lékařem a upřímně jsem Ho o to prosil. Až do dnešního dne nebylo vidět žádné překážky. Cožpak by měla jedna mrazivá noc zničit všechny moje naděje?“ Pojednou se vřela Jendu obava, zda to nebude jenom jeho naděje, nýbrž i víra, která ztroskotá?

Podíval se naposledy na teploměr. Ukazoval dva stupně nad nulou.

„Ano, jistě bude mráz, a dokonce silný mráz,“ opakoval si tiše pro sebe. „A pak bude všechno spáleno!“ „Copak bude spáleno?“ ozvalo se za ním tenkým dětským hláskem. Byla to Helenka, malá Jendova

"Copak bude spáleno?" ozvalo se za ním...

sestra, která nepozorovaně přišla do zahrady.

„Přijdu o studie, jestliže oves zmrzne. Ale tomu ty ještě nerozumíš. Co by sis lámala hlavu takovými věcmi, stejně nic nezměníš a nikdo nic nezmění!“

„A proto se tak trápíš, že nebudeš moci dál studovat?“ tázala se holčička, sice s plným soucitem, ale i s nechápavostí, neboť nevěděla, co si má myslet o tak smutném tónu hlasu svého bratra. Bylo to trochu mnoho na jejích pouhých pět let.

Helenka se starostlivě podívala na Jendu. Nechápala ovšem, co může mít společného jeho velký zármutek se zmrzlým ovsem, ale z hovoru rodičů vycítila, že jde o nějakou vážnou věc. Také oni mluvili o ovsu a o mrazu.

Přemýšlela, jak by bratrovi pomohla. Pojednou jí něco napadlo a myslela si, že je to dobrý nápad.

„A nemohli byste s tatínkem ten oves přikrýt?“ zeptala se. „Maminka přikryla starou sukní květinový záhonek. Tam už mráz žádnou škodu neudělá!“

„Ty jsi ale hloupá!“ řekl Jan a vzdor zármutku se musel zasmát.

„Žádná tak veliká přikrývka přece neexistuje, aby zakryla celé pole!“ Helenka, hluboce zklamaná, svésila hlavu. Věděla, že Jenda má pravdu. Ale pojednou jí zazářily oči radostí a zvolala ujišťujícím hlasem:

„Ale, Jendo, Pán Bůh může celé to pole přikrýt velikou přikrývkou!“

V tom maminka zavolala Helenku, aby šla domů, a ta hned poslušně běžela.

Jan zůstal opět sám. Hlavou se mu honily nové myšlenky. „Cožpak by Bůh mohl učinit nějaký zázrak? A jsou vůbec ještě nějaké zázraky? Nejsou to spíše už jenom malé děti a lidé s malým vzděláním anebo věřící lidé, kteří ještě věří v nějaké zázraky?“ Podíval se ještě jednou na teploměr, který už ukazoval pouhý jeden stupeň nad nulou. Po vzdychl si a šel domů.

Toho večera těžko usínal. Věděl, že ráno tu bude ona neúprosná, zdrcující, krutá skutečnost, ale smutně si uvědomoval, že také v něm bude asi něco úplně zničeno. Ach, kdyby jen ještě mohl mít víru své malé sestřičky! Ale s tím byl konec! Bezmocně se bude musit podrobit zákonu přírody. A Bůh... Copak by On ještě mohl najít nějaké východisko? Jana zachvacovala pochybnost a naléhala na něho takovým tlakem, že už nedovedl odporovat.

Helenka zatím klidně spala v malé postýlce spokojeným spánkem dítěte. Prosila předtím Pána Ježíše, aby sám rozestřel nad tím ovesným polem nějakou velikou pokrývku, aby její starší bratr přece jen mohl jít dále studovat. A jak spala, viděla ve snu, jak andělé sestupovali až na zem a měli v rukách velikou běloskvoucí plachtu a drželi ji roztaženou nad ovesným polem, aby mu hrozný mráz neuškodil.

Mnohem dříve, než se Helenka probudila, byl už Jan na nohou a vyšel ven. Před domem potkal otce, který rovněž špatně spal – tolik ho trápily neklid a starost.

„Podívej se jen, Jene!“ zvolal radostně na syna, ukazuje mu krajinu, která byla celá zakryta bílým pláštěm husté mlhy. „Bůh uchránil náš oves před zmrznutím. A také vítr se už otočil!“

Jan stál jako přimražen. Díval se hned na mlhu, která jako hustý příkrov zakrývala celé ovesné pole, hned zase na větrnou korouhvičku, která ohlašovala příchod vlahého větru od jihu. Pojednou se rozeběhl domů do své světnice a padl tam na kolena. Jeho srdce bylo plné radosti a vděčnosti, ale cítil také, jak velice zhřešil, když tolik pochyboval a přestával věřit. S pokorou velice prosil Boha za odpuštění a modlil se, aby ho od té chvíle chránil a držel ve Své blízkosti a aby Mu mohl zasvětit svůj život i všechny síly.

Uplynula řada let. Bylo ráno jednoho pošourného jarního dne. Vzdor tomu smutnému počasí byly ulice univerzitního města plné ruchu. Mnoho studentů složilo zkoušky a mělo dostat hodnost doktora. Mezi nimi byl také Jan v doprovodu své sestry Heleny, která přijela podělit se s ním o jeho radost. Zářícíma očima a s jakousi hrdostí se

dívala na svého velikého bratra. Radovala se, že mu Bůh dal dosáhnout cíle a děkovala Bohu, že u Jana přivedl všechno k dobrému konci.

„Alespoň, kdyby dnes svítilo sluníčko,“ řekla pojednou bratrovi.

„Ta mlha se ani trochu nehodí k takovému slavnostnímu dni!“

„Myslíš, Heleno?“ odpověděl mladý lékař a díval se na ni s hlubokou vděčností. „Já si zase myslím, že ta mlha se k dnešnímu dni právě velice dobře hodí. Cožpak si nevzpomínáš na ten večer, kdy jsem si už myslel, že všechny mé naděje jsou pohřbeny a kdy ty jsi prosila Boha o velikou pokrývku na ovesné pole? Ona mlha, kterou tenkrát Bůh seslal, nezachránila jenom moji budoucnost, nýbrž měla pro mne mnohem větší cenu: zachránila moji víru, která byla v nebezpečí uhasnout a zhynout. Ne, já si nemohu přát lepší počasí nad toto. Připomíná mi neskonalou a nezaslouženou Boží milost. Jemu patří všechny moje díky, že Ho dnes mohu znát jako svého Boha a Otce v Ježíši Kristu, který je mým Spasitelem.“

